

SALEZIJANSKI VESTNIK

1

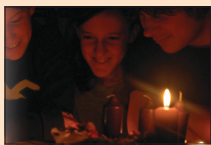
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

januar–februar 2007

**DAJMO SE VODITI BOŽJI LJUBEZNI DO ŽIVLJENJA
TOPLINA DOMA
HVALEŽNI SLOVENIJI, DA NAM JE DALA OČETA**

4 V SREDIŠČU MLADI

Toplina doma

Janez Vodičar

10 NAŠ POGOVOR

“Hvaležni smo Sloveniji, da nam je dala očeta”

John Baptist Nguyen Van Them

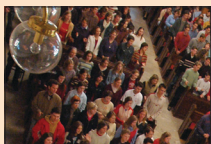
12 OČE IN UČITELJ

Življenje je dar

Pascual Chávez

16 MLADINSKA STRAN

Farizejska maša?

Nedoslednost krščanskega življenja

18 S POTI

Mojster Kamilo

Marko Suhoveršnik

20 NAJIN OTROK

Otrok je dar ljubezni

Darja in Gregor Vajs

31 NAŠI VZORI - MOŽ, KI JE SANJAL

Slon v oratoriju

Evangelij življenja je v središču Jezusovega sporočila. Cerkev ga vsak dan z ljubeznijo sprejema in s pogumno zvestobo oznanja kot veselo oznanilo ljudem vsake dobe in kulture.

Ko je Jezus predstavil središčno jedro svojega odrešenjskega poslanstva, je dejal: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju« (Jn 10,10). Dejansko se navezuje na tisto »novo« in »večno« življenje, ki obstaja v občestvu z Očetom in h kateremu je vsak človek nezasluženo poklican v Sinu po delovanju Duha Posvečevalca. Toda prav v takem »življenju« dobivajo poln pomen vsi vidiki in vsak trenutek človekovega življenja.

Človek je poklican k polnosti življenja, ki sega preko razsežnosti njegovega zemeljskega bivanja, saj obstaja v pripravi na samo božje življenje.

Vzvišenost te nadnaravne poklicanosti odkriva veličino in dragocenost človeškega življenja tudi v njegovem časnem obdobju. Življenje v času je namreč temeljni pogoj, začetni trenutek in integralni del celotnega in enkratnega poteka človeškega bivanja. Je proces, ki ga nepričakovano in nezasluženo razsvetljuje obljuba in prenavlja dar božjega življenja, ki bo doseglo vso svojo dopolnitev v večnosti.

Janez Pavel II., Okrožnica Evangelij življenja, Družina 1995, CD 60.

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 1 | skupna številka 545

Leto 2007 | letnik 80

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,

s. Marija Žibert, Janez Krnc,

mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega

vestnika in za druge namene lahko

nakažete na račun, vpišete namen plačila

ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

S156 2420 0900 4141 717 sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

RASTI V MILOSTI PRI BOGU IN PRI LJUDEH

MARJAN LAMOVŠEK, urednik

Gospodar zgodovine je zopet obrnil list na kalendarju naših let. Kot vsaka novost tudi ta prinaša s sabo pričakovane, radovednost, lahko pa tudi nekoliko tesnobe in negotovosti: kaj vse bomo v prihajajočem letu doživeli, kako nam bo služilo zdravje, kakšni bodo naši uspehi in dosežki na tem in onem področju, in še mnogo temu podobnega. Ne nazadnje, kot kristjani bi se morali vprašati, kako bomo tudi v tem letu rasli in *napredovali*

v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh, kot evangelist Luka zapiše o Jezusu v evangeliju, ki ga navadno bremo na praznik svete družine. Le v veri moremo razumeti, kako je to temeljna prвина našega življenja, tisto najbolj pomembno, kar nas resnično napravlja poštene ljudi in dobre kristjane.

Ko tako začenjamo leto, ki bo drugačno od prejšnjih tudi zaradi tega, ker naša mlada država postaja del širokega evropskega področja z enako denarno

valuto, je za nas slovenske kristjane še kako pomembno, da na to pogledamo s treznimi očmi. Namreč, da središče naše pozornosti, »vse« v našem življenju, naš »Bog« *ne bi bilo srebro in zlato, delo človeških rok*, kot zapiše starozavezni psalmist. Pač pa, da bi kljub pričakovanjem in prizadevanjem za boljše in bolj človeka vredno življenje zmogli trezno presojo, kakršno je zmogel prerok Jeremija: »*Preklet mož, ki zaupa v človeka, njegovo srce pa se odmika od Gospoda*« (Jer 17,5). Da bi le napredovali v milosti, si prizadevali za rast njegovega kraljestva in vse to ter mnogo drugega nam bo navrženo, nam zagotavlja Jezus v svojem evangeliju. Lili je, pravi, *ne predejo in ne delajo*, a jih Gospod oblači v veličastvo, ki ga ne premore niti najbogatejši med ljudmi. Don Bosko je bil v to prepričan in ob koncu življenja je zatrjeval, koliko več dobrega bi še lahko naredil, če bi imel še več te vere.

Na Salezijanskem vestniku, čigar stoletnico začetka izhajanja smo praznovali pred tremi leti, letos izpisujemo osemdeseto leto izhajanja v skupnem seštevku let. En dokaz več, se mi zdi, kako je don Boskova beseda še danes sveža in sprejeta tudi med ljudstvom pod Triglavom. Naj se vam, dragi bralci in bralke, ob tej priložnosti zahvalim, da to revijo radi vzamete v roke, jo razširjate in velikodušno podpirate. Naša želja in naš namen ob tem pa je, da bi nas tudi to branje vedno znova spodbujalo in nam pomagalo na poti rasti v milosti pri Bogu in pri ljudeh. Ne le v tem letu, pač pa tudi v prihodnje.

Marjan Lamovšek

Toplina doma

BESEDILO: JANEZ VODIČAR; FOTO: GREGA VALIČ

Sedeti v topli sobi, morda ob zakurjeni krušni peči, poslušati prijetno glasbo, z rahlim vonjem po mahu in smrekovih vejicah, ki se širi z jasic in božičnega drevesčka, in gledati rahlo naletavanje snega, kaj je bolj prijetnega v teh zimskih dneh?!

V teh tihih in mirnih trenutkih se srečujemo s svojo preteklostjo. Kot bi gledali skozi okno v življenje, ki mineva kot sneg, in bi sedaj ne znali drugega kot prepustiti se spominom.

Lepo je, da smo na toplem, da si privoščimo mir, notranjo zbranost, da zmoremo vtisniti v vsakdanje zimsko življenje tudi skrivnost božičnih dogodkov. Prav je, da smo hvaležni za življenje, ki nam ustvarja take trenutke, še bolj pa je prav, da smo hvaležni za občutljivost in posluh. Brez odprtosti, brez pripravljenosti v naših srcih bi si ne mogli privoščiti razkošja teh blaženih trenutkov. Kljub topli peči bi nas zazeblu ob vsaki snežinki. Sedaj pa sedimo v vsej spokojnosti in zmoremo znova in znova brskati po prijetnih trenutkih svojega življenja.

Ne sneg, ne soba, ne zima in niti ne vonj po božiču, v naših srcih je tiha radost miru zimskega popoldneva. V njem, v nas samih je na tisoče snežink, ki v vetru spomina preletavajo trenutek spokojnosti. Kot bi gledali v sanjah, se nam vračajo spomini na prijetne trenutke, ki smo jih preživeli s tem ali onim. Občutek sprejetosti nas popolnoma prevzame, ko se spomnimo skoraj neverjetnih spominov, ki so nam jih pripovedovali stari starši. Kako prijetno je ob snežinki, ki pričara trenutke, ko smo s starši igrali to ali ono igro. Včasih si ne bi želeli nič drugega, kot le podoživeti tisti prijetni trenutek, ko smo smeli biti v družbi starejših. Takrat smo začutili, da smo sprejeti, da nas imajo radi in nas spoštujejo. Vse to je iz navadne dnevne

sobe vedno bolj ustvarjalo dom. Zunanji mraz, kratek dan, sta s pomočjo starejših nam, otrokom, pričarala varnost. Vedeli smo, kje smo doma, kdo smo in čigavi. Z očmi smo požirali spomine starejših ljudi, občudovali smo človeškost staršev in odprtost sosedov. Dom je postajal vedno bolj domač in še sedaj nam je ob teh spominih toplo. Prijetno je zaradi spominov in občutka doma, ki smo ga nekoč prejeli po zaslugi starejših. Naš pogled ne vidi več zime, vidi toplino pozornosti in šele tako lahko spregovorijo tudi jaslince.

Vrata se odpro, otroci pridrvijo v sobo. Naveličali so se računalnika, televizije, svojih iger. Postavijo se pred okno in nam zakrijejo pogled. Ne zdržijo dolgo. Kmalu so sredi sobe. Od nas hočejo to in ono. Privlečejo svojo knjigo, igro, risbo in želijo, da smo z njimi. Zamenjajo radijsko postajo in že je prepir med njimi, ker bi vsak rad poslušal svoje.

Nič več miru, nič več spokojnega pogleda, snežinke ne poplesavajo v ritmu spominov, jaslince so v nevarnosti, da se jim kaj zgodi. Saj je lepo, da je toliko življenja, da so otroci razigrani, da zmorejo toliko najrazličnejših idej, tudi mi smo bili nekoč taki. Malo miru bi nam pa vseeno lahko privoščili. Oni pa svoje, sedaj hočejo to, zdaj spet drugo, okoli nas so in vsak hoče kaj. Kje so že tisti spomini, saj ni dolgo tega, ko smo še mirno sanjali o prijetnostih svojega otroštva?

Le koga bodo sanjali naši otroci, mladina? Morda televizijo, računalnik, če jih bomo odgnali, ker hočemo mir. Bi si ne želeli, da doživijo dom, čeprav za ceno našega miru? Vzemimo si čas, postanimo del sanj naših mladih, da bo naš dom poln življenja in ne bo samo snežilo, ampak bo prihajala v jeseni našega življenja tudi pomlad. ■

Prve redovne zaobljube Antona Grma

Foto: Grega Valič

Zbor salezijanskega mladinskega gibanja

Foto: Marko Košnik

TORINO IZPOVED PRVIH REDOVNIH ZAUBLJUB

Na praznik Marijinega rojstva so v don Boskovem rojstnem kraju Colle Don Bosco (nekoč Becchi) v sosednji Italiji izpovedali svoje prve redovne zaobljube salezijanski novinci. Med Švicarjem, Ukrajinci, Italijani in Nemci je bil tudi Slovenec **Tone Grm**, ki je z izpovedjo zaobljub postal novi član Salezijanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda - Ljubljana. Polna cerkev mladih, sorodnikov, prijateljev, redovnikov in staršev novih sobratov se je veselila z vesoljno Cerkvijo, ki je tako dobila trinajst novih redovnikov salezijancev. Slovesno sveto mašo je vodil pokrajinski svetovalec za Italijo P. F. Frisoli, ki je v imenu vrhovnega predstojnika salezijanske družbe sprejel nove sobrate in jim v pridigi namenil spodbudne besede, z namenom, naj se po zgledu sv. Janeza Boska trdno oprimejo Kristusa.

Gašper M. Otrin

BRUSELJ (B) MEDNARODNO (SO)DELOVANJE

Don Bosco Youth-Net (DBYN) je mednarodna mreža organizacij iz dvanajstih evropskih držav, ki delujejo v don Boskovem slogu. Med 4. in 8. oktobrom 2006 je v Bruslju pripravila izobraževalni seminar o mednarodnih mladinskih projektih za predstavnike članskih organizacij. Seminarja smo se udeležili tudi trije mladi slovenski predstavniki društva Mladinski ceh, ki je član te mreže, ter Salezijanske mladinske pastore.

Ob nadvse zanimivih medkulturnih stikih smo pridobili precej koristnih izkušenj skupinskega dela. Predavanja so nam prinesla mnogo uporabnih podatkov o novem evropskem programu subvencioniranja mednarodnih mladinskih projektov (2007—2013) ter primerjav o mladinskem delu po Evropi.

Slovenski prispevek smo dodali s projektom mednarodne izmenjave, v kateri bosta lahko dva mlada animatorja iz ene teh držav v juliju letošnjega leta preživela dva termina duhovnih vaj v Želimljem in tako spoznavala naš način dela in našo deželo. Velike možnosti pa se še odpirajo.

Tilen Mlakar

ŽELIMLJE ZBOR SMG 2006

Ko smo z nedeljsko sveto mašo v Želimljem sklepali zbor salezijanskega mladinskega gibanja, nam je salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj med pridigo spregovoril tudi o don Boskovi materi Marjeti. Ona je dala svetu don Boska, ustanovitelja salezijanske skupnosti. Salezijanci in hčere Marije Pomočnice so začeli zbirati mladino po vsem svetu in ustanavljati salezijanske mladinske centre. V Sloveniji deluje veliko takšnih centrov, pa tudi mnogo drugih društev in organizacij, ki so se povezale v salezijansko mladinsko gibanje (SMG).

Od 3. do 5. novembra 2006 smo v Želimljem na Zboru SMG prek spoznavanja različnih skupin in povezovanja med njimi doživeli močno izkušnjo salezijanskega mladinskega gibanja. Vikend je bil delaven, aktiven, duhovno navdihnjen in poln veselja.

Na različnih interesnih področjih smo si zastavili nekaj ciljev, ki jih bomo med tem pastoralnim letom skušali uresničiti. Med drugim se bomo zavzemali za večje medsebojno obveščanje o mednarodnih dogodkih in izmenjavah, vzpodbujali bomo k udeležbi na organiziranih športnih turnirjih, se soočali z dogajanjem v slovenski družbi, vzpostavili celotno strukturo elektronskega obveščanja in skrbeli za večjo povezanost med salezijanskimi animatorji iz vse Slovenije.

Maša Mlakar

PUM CELJE

NE VEŠ KAM? PRIDI K NAM!

V Celju že sedmo leto deluje PUM – Projektno učenje za mlade in združuje tiste, ki so stari med 15 in 25 let in (še) niso zaključili šole ali pa iščejo zaposlitev. Nedokončana šola in brezposelnost, ki ji navadno sledi, sta vsekakor oviri predvsem pri mladih, ki so polni želja, sanj in načrtov.

Pot k samostojnosti

PUM Celje je program za tiste, ki želijo in potrebujejo pomoč in spodbudo pri učenju ali iskanju zaposlitve. Skupaj z mentorji drug drugega spodbujamo k samostojnemu življenju, pri tem pa pridobivamo različne veščine in spretnosti, uporabne v našem vsakdanju.

Program PUM je z delom v Celju pričel v februarju 2000. Sedaj deluje v novih prostorih Don Boskovega centra na Hudinji. Vanj se lahko vključijo vsi mladi iz celjske regije, ki nimajo statusa dijaka ali študenta in so brezposelni. Skupaj želimo doseči naslednje cilje: osebno rast, nadaljevanje oz. vključitev v izobraževanje in pridobitev zaposlitve. Na razpolago imamo organiziran in urejen prostor, sistem in program, ki daje alternativo ulici in zbujajo motivacijo; učimo se in pridobivamo praktične veščine, ki so potrebne in uporabne v vsakdanjem življenju; gradimo odnose v smeri človeške bližine, pripadnosti, sprejemanja, spoštovanja, veselja in odgovornosti.

Ustvarjalnost

Z mladostniki se srečujemo vsak dan med 8. in 14. uro. Začenjamo že prej z jutranjo kavo in ob klepetu počakamo na »uradni« začetek, kjer se pogovarjamo o dogovorjeni temi. Nato sledi delo na osebnih ciljih. Mladi se v tem času bodisi učijo in pripravljajo potrebno za opravljanje določenih izpitov bodisi iščejo zaposlitev in si usvajajo potrebno znanje pri pisanju prošenj, telefonskih razgovorih in podobno. Sledi malica,

ki jo pripravljamo sami, nato pa v glavnem odmoru poskrbimo za sprostitve ob družabnih ali športnih igrah v mladinskem centru ali na zunanjih igriščih. Drugi delovni čas namenimo delu v skupini, kjer delamo v raznih ustvarjalnih delavnicah, pišemo članke, oblikujemo časopis, iščemo razne podatke, načrtujemo, pripravljamo praznovanja, izlete in še in še. Dan končamo s pospravljanjem in kratkim vrednotenjem, kjer si povemo, kaj nam je bilo všeč in kaj bi lahko bolje pripravili.

Znanje in veščine

Pomemben del našega programa so tudi delavnice, moduli, ki posredujejo znanje in veščine v določenih poklicih. Nudimo osnove kuharstva, oblikovanje izdelkov iz lesa, tekstilij in usnja. V letošnjem letu smo dodali še sitotisk. Mladostnike spodbujamo, da sodelujejo vsaj v enem od modulov, kjer so dejavno vključeni v delo enkrat tedensko cel dan. S pomočjo zunanjega sodelavca pridobivajo osnovno znanje in obvladujejo temeljne postopke obdelave in izdelave določenega izdelka, ki ga kasneje lahko uporabimo na različne načine. Ob različnih priložnostih te izdelke tudi prodajamo, s prisluženim denarjem pa si privoščimo kakšen izlet.

Tretji del našega dela so interesne dejavnosti: šport, družabnost, igre, izleti

in še kaj. Skušamo se dejavno vključiti v dogajanje okrog nas in nekatere aktivnosti že kar tradicionalno uresničujemo: vsako leto pripravimo prireditve za starše, v aprilu sodelujemo z jumbo plakatom ob prazniku občine Celje, januarja se udeležimo prireditve Gradovi kralja Matjaža, vsako leto izdamo časopis Butn' Skalo in organiziramo redni poletni tabor ob zaključku programa. V preteklem letu smo organizirali prvi medpumovski turnir v košarki in nogometu, kjer smo gostili vse PUM-e, ki delujejo v Sloveniji. To prireditev bomo ohranjali tudi v prihodnje.

Kako priti v PUM?

Mladostnik se lahko v program PUM vključi kadarkoli v letu, prav tako ga lahko tudi zapusti. Ob koncu programa prejme tudi potrdilo o sodelovanju. Večina mladih je mnenja, da je PUM program, kjer je mogoče razvijati lastne sposobnosti, ustvariti lasten izdelek, uresničiti osebne želje, predlagati svoje ideje in oblikovati lasten načrt.

Vsi, ki bi želeli izvedeti še kaj več o nas, obiščite tudi našo spletno stran www.donbosko.si/celje, kjer boste v poglavju PUM lahko sledili našemu aktualnemu dogajanju. Predvsem pa še enkrat velja povabilo: Ne veš kam? – Pridi k nam!

Sebastijan Martinčič

Foto: arhiv PUM Celje

RAKOVNIK, ŠENTRUPERT NOVI ČLANI ZMP

Praznik Brezma-dežne 8. decembra 2006 je bil za ZMP vesel in slovesen, saj so izpovedali obljubo novi člani tako na Rakovniku

kakor v Šentrupertu na Dolenjskem, kjer je bilo pred dvema mesecema ustanovljeno novo, že peto združenje Marije Pomočnice v Sloveniji. Naj zgled članov ZMP privabi k posne-manju še druge častilce don Boskove Marije Pomočnice.

Skupinska fotografija članov ZMP na Rakovniku

BLED DUHOVNE VAJE ZA MLADE

V Marijinem domu na Bledu so od 8. do 10. decembra 2006 potekale duhovne vaje za mlade z naslovom Vsakdanje življenje. Mladi so ob pomoči voditeljev s. Marije Imperl in salezijanca Marka Košnika v dneh duhovnih vaj razmišljali, molili in se pogovarjali o svojem vsakdanjem življenju ter ga skušali videti z očmi ljubečega Boga. Petkov večer nas je po spoznavanju popeljal v temo Srečanje. Koliko srečanj našega vsakdana je oživel v večernih uricah. Vsa smo potem prelili v molitev pri večerni adoraciji in sklenili s salezijansko besedo za lahko noč.

Sobotni dan smo posvetili temi Odločanje. Precej časa je bilo za osebno

razmišljanje, ki smo ga sklenili z lectio divina – molitvenim branjem Svetega pisma. Popoldanski sprehod okoli blejskega jezera nam je omogočil tkanje novih prijateljstev. Še molitev rožnega venca in že je bil čas za pogovor v skupinah. Sveta maša je bila vrhunec dneva. Po večerni izmenjavi izkušenj dneva smo imeli še nočno adoracijo in med njo čas za osebni pogovor z voditeljema in spoved.

Nedeljsko jutro nam je pomagalo odkrivati znamenja našega življenja. Po sv. maši in zahvali skupnosti sester salezijank smo se napolnili z novo duhovno močjo in z večjo gotovostjo, da Gospod hodi z nami vsak trenutek vsakdanjega življenja, odpravili v pisan vsakdan.

s. Marija Imperl

Udeleženci duhovnih vaj za mlade v Marijinem domu na Bledu

VEZILO 2007

Vrhovni predstojnik salezijancev, Pascual Chavez, salezijanski družini za leto 2007 daje vezilo, ki spodbuja pristno kulturo človeškega življenja: Dajmo se voditi Božji ljubezni do življenja.

Izbrano vezilo je za današnji čas še kako aktualno, saj je človeško življenje marsikje ogroženo. Vabi nas, da sprejemamo življenje s hvaležnostjo in veseljem kot nedotakljiv dar, da ga živimo kot služenje ter branimo spoštovanje in kvaliteto vsakega življenja, še zlasti najbolj šibkega, revnega in nezaščitenega.

Vezilo za leto 2007 se navdihuje v encikliki papeža Janeza Pavla II. *Evangelij življenja* (*Evangelium vitae*) in v naslednjem svetopisemskem besedilu iz knjige modrosti.

Kajti ljubiš vse, kar je, nič od tega, kar si naredil, ti ni zoprno, saj tega, kar bi sovražil, ne bi bil ustvaril. In kako bi kaj moglo obstajati, ako ti ne bi hotel, in kako bi se moglo obdržati, česar ti ne bi poklical? Toda ti prizanašaš vsemu, ker je tvoje, Gospodar, ljubitelj življenja. Tvoj neminljivi duh je namreč v vsem. (Mdr 11,24–26).

»Dajmo se voditi Božji ljubezni do življenja« nas spodbuja, da življenje vzamemo kot evangelij, da ga posvetimo in se mu posvetimo. Življenje je poklic in poslanstvo, zato ga sprejemajmo in ljubimo kot dar, odgovornost za življenje pa sprejemajmo kot svoj poklic. Kristus je prišel, da bi vsi imeli življenje v izobilju, kar nas kliče k pastoralnemu in vzgojnemu prizadevanju. Zato z darovanjem svojega življenja služimo in prispevamo k njegovi rasti ter ga branimo, še zlasti pri zapostavljenih: otroci, revni, bolni, ostareli ...

Za pristno kulturo človeškega življenja

Dajmo se voditi Božji ljubezni do življenja

Pascual Chávez V.

*»Ljubiš vse,
kar je, nič od tega,
kar si naredil,
ti ni zoprno.«*

Knjiga modrosti 11,24

VEZILO VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA
PASCUALA CHÁVEZA, LETO 2007

Hvaležni smo Sloveniji, da nam je dala očeta

Spoštovani g. John Baptist, v začetku oktobra ste kot predstojnik skupaj z nekaj sobrati iz salezijanske inšpektorije Vietnam obiskali Slovenijo. Prišli ste na grob Andreja Majcna in na obisk njegove rodne dežele. Kako ste doživljali svoje srečanje s Slovenijo, z deželo, kjer je zadnja leta živel in umrl Andrej Majcen?

V skupini, ki jo omenjate, je bilo več novincev iz prvih let noviciata Andreja Majcna v Vietnamu. Majcen je bil ravnatelj najrazličnejših salezijanskih ustanov v Vietnamu, deset let je bil učitelj (magister) novincev. V zadnjih dvajsetih letih svojega življenja je iz Slovenije pogosto pisal pisma svojim duhovnim sinovom in hčeram. Njegova ljubezen do Vietnama je bila izredna; zanj se je žrtvoval, delal; gojil je globoka očetovska čustva do vseh salezijancev pri nas. Mnoge je napotil in vzgojil za nadaljevalce svojega misijonskega poslanstva. Ko smo obiskali njegov grob in majhno deželo, v kateri je preživel svoja zadnja leta in je tako misijonsko zavzeta, smo podoživljali njegovo misijonsko gorečnost, s katero je vnel srca na Kitajskem in pri nas v Vietnamu. Hvaležni smo slovenski salezijanski inšpektoriji, ki je prva na glas spregovorila o Majcnovi svetosti. Tudi pri nas smo prepri-

čani o njegovem dobrem, svetem življenju. Vemo, da je svojo tesno povezanost z Bogom in brati živel v polni meri, v zvestobi don Bosku. Hvaležni smo slovenski inšpektoriji in Sloveniji, ki nam je dala očeta!

Vietnam je precej oddaljen od Slovenije, zato nam je bolj malo poznan. Kakšno besedo, prosim, o njegovi zgodovini.

Na kratko spregovoriti o Vietnamu? 10 tisoč kilometrov je oddaljen od Slovenije. Sloveniji Vietnam ni tako dobro poznan kot npr. Kitajska. Vietnam je dežela s 4000-letno civilizacijo. Z mnogimi boji in prizadevanji za neodvisnost. Dolgo časa je bil pod kitajsko dominacijo, zadnje čase tudi pod francosko. Vietnam uživa visoko narodno enotnost z globoko ljubeznijo med različnimi narodi, ki živijo skupaj v isti domovini. Dvakrat je bil razdeljen na dva dela, severnega in južnega; vzrok za to so bile vedno politične razmere, nikoli razdelitev med vietnamskim narodom. Pravijo, da se vietnamski narod začelja z nekim junakom, prva mati pa naj bi bila prišla iz morja. Njune hčere naj bi se z materjo vrnile proti morju, sinovi pa so z očetom odšli na sever, kjer naj bi bili začetniki številnih vietnamskih ljudstev. Andrej Majcen je nekoč napisal

John Baptist Nguyen Van Them
predstojnik salezijancev v Vietnamu

čudovito razpravo o Vietnamu v knjigi, v kateri sicer govori o svojem misijonskem življenju. Ravno v teh dneh, okrog andrejevega, smo končali z urejanjem prevoda tega dela v vietnamščino, z namenom, da bi bil Majcen še bolj poznan.

Koliko prebivalcev šteje Vietnam? Predstavljam si, da je veliko mladine ...

V Vietnamu je 80 milijonov ljudi, pripadajo pa 54 ljudstvom. Največ med njimi je Vietnamcev (86,2 %).

Sledijo jim Kitajci in druge manjše skupine. Mladi pod 30 let predstavljajo kar 65 % prebivalstva. Vietnam ima 19 milijonov šolajoče se mladine, od vrtca do univerze. Veliko mladih mora na šolanje in na delo v večja mesta. Tam jih doseže vpliv življenjskega sloga, ki v Vietnam prihaja iz Amerike in drugih držav. Ta pojav pri nas predstavlja velik izziv za vzgojo.

In vere, verstva? Kakšen delež predstavljajo katoličani? So med pripadniki raznih verstev kakšne napetosti?

Vietnam je bil pokristjanjen pred 400 leti. Kristjanov je med vsemi prebivalci 8 odstotkov. Druga verstva so še: kult prednikov, konfucionizem, Cao Dai vera, ki so jo začeli Vietnamci leta 1926, in vera Hoa Hao, utemeljena dobrih deset let pozneje. V Vietnamu ni napetosti med religijami. Vse skupine vernikov se prek svoje vere trudijo ljubiti svoj narod.

Katoličani smo ena od najbolj homogenih skupin, v narodu smo zelo dejavni, pripravljeni smo na dialog in na sodelovanje z drugimi v blagor celotnega naroda. Odkar je Vietnam socialistična dežela, katoličani ne zasedajo visokih položajev v upravljanju države. Izogibamo se ustvarjanju napetosti z drugimi po načelu: »Živimo svoj evangelij v srcu naroda v blagor vsega našega ljudstva.«

Reciva kaj o salezijanskih ustanovah v Vietnamu. Imate šole, župnije. Kaj pa oratoriji, mladinski centri?

V Vietnamu salezijanci delujemo v župnijah, oratorijih, mladinskih centrih, ustanovah za oblikovanje (kandidati, novinci,

bogoslovci). Od leta 1986 naprej, ko je Vietnam bolj odprt do nevladnih organizacij, smo odprli več poklicnih središč – Tan Tien in Phuoc Loc v letu 2002, leta 2005 pa v DongThuanu. V prihodnosti nameravamo odpreti še vsaj tri ustanove za poklicno izobraževanje.

Koliko je sploh salezijancev v Vietnamu? V Sloveniji, kot tudi drugod na Zahodu, je kandidatov vedno manj. Kaj je o vašem mnenju razlog za tako bogato bero poklicev v Vietnamu?

Trenutno je pri nas 258 salezijancev, če jim prištejemo 19 naših sobratov, ki delujejo v drugih deželah po svetu. Imamo 15 skupnosti. Letos imamo 33 novincev.

Od leta 2000 naprej imamo vsako leto med 11 in 20 sobratov več. Tradicionalne podeželske župnije so še vedno bogat vir poklicev. Mladi z dežele prihajajo na univerze v mesto. Mnogi prihajajo ob nedeljah k nam kot kandidati za salezijance. Imajo verouk in se srečujejo s salezijanskim načinom življenja. Starši zelo cenijo redovno življenje

in redovniški poklic svojih otrok. Udeležba pri maši je v Vietnamu še vedno na visoki ravni; domala vsi katoličani ob nedeljah hodijo k maši. Od časa Andreja Majcna sem odpiramo hiše za kandidate, kjer le moremo (Go Vap, Tram Hanh, Thu Duc). Sledimo prepričanju A. Majcna, da četudi mnogi od teh kandidatov ne bodo nikoli salezijanci, bodo vendar navdušeni za don Boska in bodo dobri kristjani in pošteni državljani, kjer koli že bodo. Tej Majcnovi metodi in prepričanju sledimo še danes.

Pred kratkim (september 2006) je večja skupina vietnamskih salezijancev odšla v misijone. »Krščanska« Evropa sprejema misijonarje iz Vietnama?! Vietnamska Cerkev je torej sveža, mlada ...

V zadnjih letih naša inšpektorija zelo spodbuja misijonske poklice. Leta 1999 smo poslali dva na Papuo, 2005. smo imeli 9 misijonarjev, lani 11. Za misijone ne moremo nikogar določiti, to je Božji dar in klic. Lahko le ugotavljamo, da je misijonsko

Skupina vietnamskih salezijancev ob grobu Andreja Majcna na ljubljanskih Žalah

navdušenje med sobrati veliko; olja na to gorečnost prilivajo tudi obiski predstojnikov iz vodstva salezijanske družbe. Prepričan sem, da Bog blagoslavlja Vietnam zaradi množice svetih in pogumnih misijonarjev, ki so delovali pri nas. Mnoge od njih že častimo kot vietnamske mučence. Majcen se je zelo trudil za duhovne poklice; ne samo za Vietnam, pač pa tudi za drugje. Pošiljanje naših misijonarjev je znamenje hvaležnosti do vseh misijonarjev, ki so oznanjali evangelij pri nas. Evropa je naša Cerkev—mati: Portugalska, Španija, Francija, Italija, Nizozemska in ne na zadnjem mestu Slovenija z Majcnom. Odhajanje naših misijonarjev v Evropo je za nas obogatitev. Tam je za pomanjkanje poklicev lahko razlog tudi v spreminjanju industrije, moderne družbe. Tudi Vietnam, se zdi, bo v bližnji prihodnosti doživel nekaj podobnega. Prepričan sem, da bomo z Božjo pomočjo lahko premagali vse težave.

Vrniva se k izvirom. Kako se je začela salezijanska družba v Vietnamu? Kako vi vidite vlogo Andreja Majcna pri tem?

Vračanje k izvirom je življenjskega pomena. Sveti ustanovitelji so živa izkušnja in zgled, kako razumeti Jezusa Kristusa. Tako don Bosko, Majcen in dva njegova prijatelja in naša očeta, g. Massimino in g. Acquistapace. Bolje moramo poznati svoje začetke, da bi bolje vzgajali ter oblikovali sedanjo generacijo salezijancev in prihodnje za redovniško življenje. Andrej Majcen je kot *patriarh* vodil prvo generacijo salezijancev in imel nanjo velik vpliv s

svojim misijonarskim duhom, z zgledom gorečnosti in neutrudnega dela, veselja in optimizma, tudi v težavah, ter z žrtvovanjem. Njegova svetost odseva svetost sv. Janeza Boska. Majcen nas tudi povezuje s svojo domovino, Slovenijo, kjer se je krščanstvo močno ukoreninilo.

Še beseda, dve o salezijanski družini v Vietnamu.

Sestre hčere Marije Pomočnice so k nam prišle l. 1961. Majcen jim je veliko pomagal pri vzgoji. Sedaj jih je tu v desetih skupnostih 125 in še 20 novink. Imajo razvejano pastoralno in vzgojno dejavnost (oratoriji, kateheza, šole, delujejo med različnimi etničnimi skupinami). Od leta 1995 se razraščajo tudi salezijanski sotrudniki. Od začetnih 50 jih je danes 300 v desetih centrih. Sodelujejo pri župnijski pastoralni. Pri nas so tudi don Boskove prostovoljke ter nekdanji gojenci, ki skupaj z nami širijo don Boskovo karizmo.

S slovenskim salezijanskim inšpektorjem dr. A. Slavkom Snojem sta podpisala skupno izjavo o prizadevanju za uvedbo postopka za razglasitev Andreja Majcna za blaženega.

Majcen je poznan kot naš »patriarh«, ljubljeni oče, najbolj prepričljiva podoba, ki nam upodablja don Boska, nam govori o ljubezni do Jezusa in Marije, nas spodbuja z zgledom svoje delavnosti in prenašanjem težav. Zato smo prepričani v njegovo sveto življenje. Želimo, da bi njegov zgled svetosti mnogim pomagal na poti k Bogu.

Pogovarjal se je Marjan Lamovšek

»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo ... Zemlja naj požene zelenje, rastline, ki daje seme, in drevje, ki na zemlji rodi sadje s semenom po svoji vrsti ... Bog je ustvaril velike morske živali in vsa bitja ... Bog je videl, da je dobro. Bog je rekel: 'Naredimo človeka po svoji podobi'« (1 Mz 1).

To leto vam želim spregovoriti o »življenju ljubečemu Bogu«, kot pomenljivo o njem pove svetopisemska knjiga modrosti: »Ljubi vse, kar je, nič od tega, kar si naredil, ti ni zoprno, saj tega, kar bi sovražil, ne bi bil ustvaril. In kako bi kaj moglo obstajati, ako ti ne bi hotel, in kako bi se moglo obdržati, česar ti ne bi poklical? Toda ti prizanašaj vsemu, ker je tvoje, Gospodar, ljubitelj življenja« (Mdr 12,24–26).

Tema življenja je stalnica v Svetem pismu, o njem spregovori že na prvi strani, ko prikaže, kako naš Bog ljubi življenje, ga ustvarja in ga po smrti celo ponovno ustvari. Sveto pismo na začetku predstavi stvarjenje iz začetnega kaosa, na koncu nakaže »novo

Življenje je dar

nebo in novo zemljo«, v sredini pa je ključni element Jezusovo vstajenje. Skratka, edini, ki **za-res veruje v življenje, je Bog, ki ga je ustvaril**. Preizkus za vernika pa je postavljen na ljubezen do življenja, na njegovo spodbujanje in obrambo le-tega. Ta poklic (poslanstvo) postane bolj aktualen in zahteven, kolikor bolj izzivalna in cinična je »kultura smrti«, ki s svojim razširjanjem spravlja v nevarnost stvarstvo, človeško življenje, njegovo dostojanstvo, nedotakljivost in polnost. Ko prebiramo 1. Mojzesovo knjigo, lahko uvidimo, kako je življenje dar: nas presega, ni v naši moči dajati bivanja, ne odkrijemo sami po sebi njegovega končnega smisla in, končno, nimamo mi ključev, ki odpirajo vrata smrti. Nihče si življenja ne more prisvojiti, nihče ga ne more do konca razumeti. Razen Njega.

Dejstvo je, da je danes človek, v moči znanosti in tehnike, zmožen ne samo razlagati življenje in ga napravljati bolj udobnega, pač pa tudi ustvarjati ga v laboratoriju. Zato življenje v očeh nevernih ni več dar, pač pa plod naključja, in ga je mogoče reproducirati v laboratoriju. Zato se ga sme živeti po naših osebnih željah in merilih. A to je le sofizem, kajti v tem primeru nismo pred *ustvarjenino iz nič*, pač pa pred manipulacijo svojega in življenja drugega. Življenje je Božji dar in le On ga more ustvariti in podariti. Sprejeti ga

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

je potrebno s hvaležnostjo in odgovornostjo: na razpolago nam je ne kot lastnina, s katero moremo razpolagati po mili volji, po znanstvenih, razumskih in kulturnih zmožnostih, pač pa je dar, ki naj obrodi sadove.

Svetost življenja izhaja iz njegovega Božjega izvora. Življenje je usmerjeno v podarjanje bratom in, končno, k temu, da je zopet izročeno Bogu. Povabim vas k spoštljivemu, hvaležnemu in čudečemu se branju prvega poglavja *Geneze*, 1. Mojzesove knjige, kjer je predstavljen zmagoslavni Bog nad prvotnim neredom, ki prek presenetljivega toka urejanja stvarstvo usmerja k človeku, mojstrovini svoje ustvarjalne domišljije, ustvarjenemu po njegovi podobi, ki mu je namenjeno, da se ponovno združi s svojim Stvarnikom. Čudovito je spoznanje, da Bog v svoji razumni in ljubeči skrbi snuje hišo – svet, v kateri človek lahko prebiva. Nič, kar obstaja v stvarstvu, ni Bog, pač pa je njegova *ustvarjenina*: vode, sonce, luna, zvezde, rože, živali ... vse je dano na razpola-

go človeku, ta pa je naravnán na Boga. V resnici po človeku Bog ne ustvari ničesar več. Njemu zaupa varovanje stvarstva, da bi dopolnil svoj načrt in se, on sam, usmeril k Bogu, da bi dosegel polnost življenja.

Ne morem, da ne bi sklenil vsaj z nekaj vrsticami *Hvalnice stvarstva* sv. Frančiška Asiškega.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi, posebno s soncem, velikim bratom, ki razsvetljuje dneve in nas. Lepo je in v velikem sijaju žari. Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod, v sestri luni in zvezdah; ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku, v oblačnem in jasnem, sploh vsakem vremenu, s katerim ohranjaš svoje stvari.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi; mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju, v katerem nam noč razsvetljuješ; lep je in vesel in krepak in močan.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji, ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji, in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem.

Zakaj združenje Marije Pomočnice?

Don Bosko je praktično izkusil, da brez Marije ne bi storil nič ali le zelo malo, z Marijino pomočjo pa lahko stori vse. Če je brez tolarja v žepu – ob skrbi za toliko fantov – lahko začel graditi baziliko Marije Pomočnice in jo tudi hitro dokončati, potem je to zmožgal samo zato, ker je vsaka opeka poseben dar Marijine dobrote.

Zato je hotel ZMP kot izraz hvaležnosti za Marijino materinsko navzočnost v svojem življenju in kot obliko krščanskega življenja, ki je usmerjeno v ljubezen do Marije Pomočnice in v posnemanje njenih kreposti. ZMP je danes ena izmed vej salezijanske družine, ki je razširjeno po vsem salezijanskem svetu, kajti Marija se povsod do svojih otrok izkaže kot dobra in skrbna mati.

Podobno kot z baziliko v Torinu se je dogajalo s svetiščem Marije Pomočnice na Rakovniku, ki je duhovno središče salezijanske družine v Sloveniji. Svoj čas so mnogi verniki javno priznali, da jih je Marija uslišala, zato so v znamenje hvaležnosti darovali "srce". Ta srca danes obkrožajo Marijin milostni kip in pričujejo za njeno skrb do vseh, ki se ji z zaupanjem priporočajo.

Vem, da tudi posamezni verniki danes doživljajo milostna

uslišanja po priprošnji Marije Pomočnice. Sporočite to tudi drugim: Mariji v slavo in hvaležnost, vsem pa v spodbudo. Vabim zlasti člane ZMP, ki jih je sedaj v Sloveniji že več kot 150, sledi pa jim večje število pripravnikov, da nam sporočijo svoja morebitna uslišanja in zahvale.

Morda bo kje kaka skupina vernikov začela razmišljati o tem, da bi tudi sami pobliže spoznali ZMP. Sedaj deluje ZMP na naslednjih mestih – župnijah: Maribor (Sv. Janez Bosko), Murska Sobota (stolnica), Rakovnik, Šentrupert in Veržej. Informacije dobite na teh krajih ali na Rakovniku pri podpisnem.

Razmišljanje sklenimo z don Boskovo mislijo: "Pred vzvišenim imenom Božje Matere odpove človekova pamet, zato jo kličemo z občutki najglobljega spoštovanja, saj vemo, da nobeno ustvarjeno bitje ne more biti povzdignjeno višje, nobeno doseči večje slave. Zato tudi nobena stvar ne more biti pred Bogom tako mogočna kot Marija."

K zaupanju v Marijino priprošnjo naj nas tudi spodbuja molitev Pod tvoje varstvo, ki je najstarejša znana molitev k Mariji. Zatecimo se v varstvo pod Marijin plašč, tam je prostora za vse njene otroke.

Tone Ciglar

Kapelica Lurške Matere Božje na Rakovniku

Brezmadežna Devica!

Oh, kakšno nasprotje nas, Evinih otrok, zaznamovanih s senco greha že od rojstva.

Nevesta Svetega Duha!

Oh, kakšno nasprotje nas, trdih, upornih ljudi, ki vsak zase najbolje ve, kaj je prav!

Mati Učlovečene Besede!

Oh, kakšno nasprotje nas, modernih ljudi, ki poklic matere podrejamu zahtevam sodobnega napredka.

Romarica na poti vere!

Oh, kakšno nasprotje nas, ki nas razjeda dvom o resničnosti tega, kar presega trenutna občutja.

Mati, trpeča pod križem svojega Sina!

Oh, kakšno nasprotje nas, ki bežimo pred križem in trpljenjem vseh vrst.

Mati, opora učencev v pričakovanju

Svetega Duha! Oh, kakšno nasprotje nas, ki nimamo časa za molitev, ne za to, da bi prisluhnili navdihom Duha.

Mati, ki spremljaš svoje otroke na poti v večno domovino! Oh, kakšna zmeda pogosto vlada v naših srcih, hrup in reklame časa nas premetavajo, kot jesenski veter podi odpadlo listje...

Mati, ki ne nehaš prositi svojega Sina za nas, ki nadaljuješ svoje materinsko poslanstvo v vsakem času in na vsakem kraju!

Oh, ozri se na nas, saj smo tvoji otroci, četudi pogosto bedni in nevredni tvoje ljubezni, pa vendar potrebni – bolj kot vsega, za kar se pehamo iz dneva v dan.

s. Marija Žibert

MOLITVENI MARATON

za nove duhovne poklice in njihovo stanovitnost

V decembrski številki glasila Nova rast, ki ga izdaja Center za duhovne poklice v Mariboru, je priložen listič z vabilom, da se pridružimo molitvenemu maratonu za nove duhovne poklice in njihovo stanovitnost.

Ob ustanovitvi novih škofij v Sloveniji ugotavljamo, da je kar precej župnij, ki nimajo svojega dušnega pastirja. Nekatere župnije že več kot 100 in več let niso imele novomašnika. Zato so k molitvenemu maratonu povabljeni verniki vseh župnij. Lepo bi bilo, da bi vsaka župnija imela tudi organizirano molitveno skupino, ki bi kot motor spodbujala molitveno življenje. Geslo molitvenega maratona je: »Izprosimo vsaj en nov poklic v svoji župniji!«

Veliko se danes pričakuje tudi od redovnih skupnosti, moških in ženskih. Tudi tu se čuti pomanjkanje poklicev, da bi redovniki in redovnice lahko bolj kvalitetno opravljali svoje poslanstvo. Pomanjkanje duhovnih

poklicev je, kakor je zapisal mariborski nadškof dr. Franc Kramberger, »*Za nas izziv, spodbuda in obveza, da z zaupanjem molimo za mlade, naj se velikodušno in v še večjem številu odločajo za duhovne poklice. Kdor zanje moli, dela za prihodnost Cerkve, naroda in človeštva. Ta molitev je 'tek na dolge proge', za kar je potrebna vztrajnost in zaupanje v Božjo pomoč. To naj nas spremlja na molitvenem 'maratonu' za duhovne poklice.*«

Kaj je molitveni maraton in kdo lahko v njem sodeluje?

V omenjenem lističu beremo: Molitveni maraton je molitvena obveza, za katero se zavestno in svobodno odloči posameznik, družina ali skupina, z namenom, da bi v svoji župniji izprosili vsaj en duhovni poklic. »Maratonec« bo torej vsak dan goreče prosil, naj Bog izbere in pokliče med mladimi v župniji, kogar sam hoče. Vztrajal bo od dneva odločitve vse do uresničitve – zato tudi maraton, tek na dolge proge.

V molitvenem maratonu lahko sodeluje vsak vernik – ne glede na stan, poklic ali starost: otroci, mladi, odrasli, bolni, ostareli, celotne družine, različne župnijske skupine (npr. ministranti, pevci, bralci ...) ali že obstoječe skupine molivcev.

Molitveni maraton naj bo dodatna spodbuda tudi za člane Salezijanske molitvene skupine, ki dnevno molimo za družine, mladino in nove duhovne poklice. Ne pozabimo na dnevno molitev Angel Gospodov, ki je naša razpoznavna molitev. Lepo bi bilo, če bi vsak molivec pridobil novega 'maratonca'.

Dragi prijatelji, želim Vam blagoslovljeno leto 2007 z željo, da bi se Bog milostno ozrl na naš 'molitveni maraton' v blagor slovenske Cerkve in vsega človeštva.

IVAN TURK, voditelj SMZ

JANUAR

Prosimo z namenom, da bi Sveto pismo v naših družinah znova dobilo častno mesto in da bi ga pogosto brali, premišljevali in iz njegovega bogastva živeli svoj krščanski poklic.

FEBRUAR

Molimo, da bi evangelijske vrednote našle pravo mesto v slovenski kulturi.

MAREC

Molimo, da bi kristjani obogatili postni čas z molitvijo, postom in dobrimi deli.

MOLITVENI NAMENI

FARIZEJSKA

Nedoslednost krščanskega življenja

**»Vi nam boste pridigali?!
Kar pogledjte se, kristjani:
vsako nedeljo letate v
cerkev, pa ste zato samo
še slabši!«**

Tudi v današnjem času lahko srečamo kristjane, ki jih lahko redno vidimo v cerkvi, a živijo slabše od marsikoga, ki ni kristjan. Morda se nam celo zdi, da jih je v sodobnem svetu več kot kadar koli prej. Pri maši lahko opazimo mlade, ki so prejšnji večer pijani razgrajali po mestu, podjetnike, ki so v preteklem tednu ogoljufali večino svojih strank ... Zato zgornji očitek kljub strašni posplošenosti v sebi le nosi nekaj resnice. Takšna drža je farizejska. Zakaj se krščanstvu danes to dogaja, ko je vera vendar popolnoma svobodna odločitev?

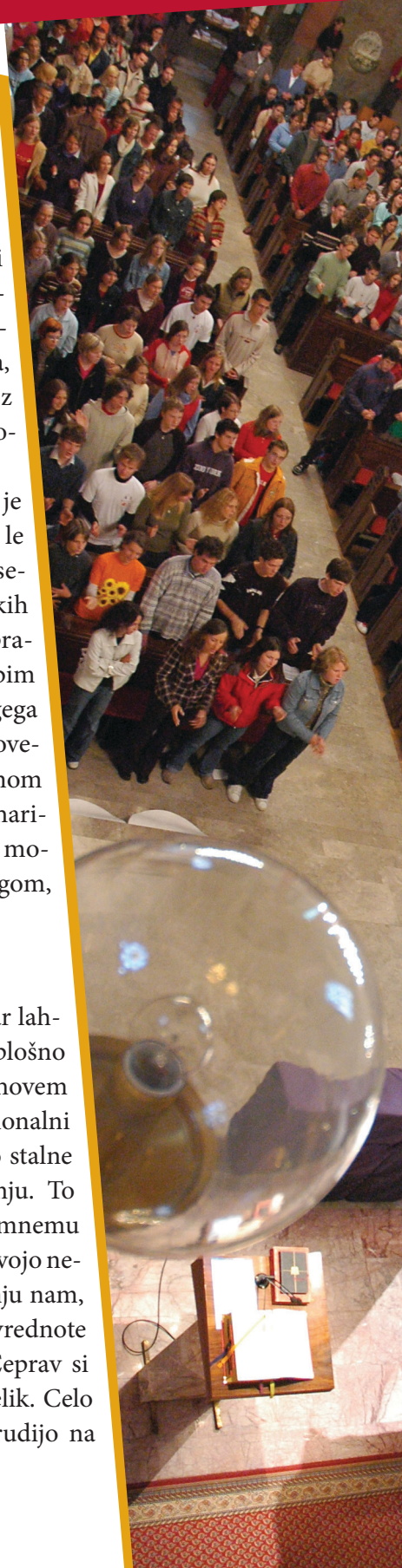
Ločujemo lahko med različnimi oblikami »farizejstva«. Najbolj blago vsi pogosto doživljamo. To je takrat, ko smo pri sveti maši ali pri molitvi navzoči le fizično, misli pa nam odplavajo daleč proč. Od takšne molitve ne odnesemo veliko za našo duhovno rast, kljub vsemu pa je pri njej vseeno pomemben trud, da bi ostali zbrani. Zdi pa se potrebno opozoriti tudi na nevarnost prekomernega »so-

delovanja« pri svetih mašah. Pogosto se namreč zgodi, da nam ravno navdušeno ministriranje ali petje pri zboru onemogoča to, da bi se mogli kdaj pri maši resnično zbrati. Na mlade, ki bi radi sveto mašo kdaj spremljali brez dodatnega sodelovanja, lahko pride celo do pritiska, češ da je z njimi gotovo nekaj narobe in se je potrebno pogovoriti.

Bolj problematičen tip farizejstva je tisti, pri katerem krščanstvo pomeni le obiskovanje obredov, medtem ko oseba živi daleč proč od vseh krščanskih vrednot in načel. Ne samo, da zapravljajo dar vere, takšni kristjani s slabim zgledom velikokrat še koga drugega odvrnejo od iskanja resnice Kristusovega nauka. Hkrati pa drugim kristjanom zbuja dvom o vrednosti svete evharistije za življenje, čeprav je jasno, da moraš v vsak odnos, tudi v odnos z Bogom, nekaj vložiti.

Kje iskati vzroke?

Gotovo jih je težko določiti, vendar lahko rečemo, da vera kristjanov na splošno ne prežema, ni stalno navzoča v njihovem življenju. Verjetno se bolj tradicionalni muslimani, na primer, bolj zavedajo stalne Božje navzočnosti v svojem življenju. To bi lahko v veliki meri pripisali ogromnemu vplivu medijev na našo miselnost. S svojo nenehno navzočnostjo v našem življenju nam, ker se v njih skriva denar, vsiljujejo vrednote porabniške, liberalistične družbe. Čeprav si tega ne priznamo, je vpliv na nas velik. Celotno družinam, kjer se starši močno trudijo na

MAŠA?

otroke prenesti krščanske vrednote, se te velikokrat izgubijo v poplavi filmov, resničnostnih šovov in računalniških igrice. Vse to v našem življenju enostavno preglasi Boga in naša vera se skrči na golo prisotnost pri obredih ali pa še na manj ...

Kaj storiti?

Gotovo bi sami postali farizeji, če bi le obsojali druge. Vsak mora najprej poskrbeti za *svojo* vero in *svoj* zgled krščanskega življenja. Biti mlačen kristjan se ne izplača. Pomembno je tudi, kako bomo znali na svoje otroke prenesti vrednote, za katere vemo, da so dobre. In končno, mnenje, da »farizejstvo« ne sodi v krščanstvo, je treba povedati tudi naprej in s tem širiti novo miselnost, pa naj bo to v osebnem pogovoru v dvoje ali v prispevku v množičnih medijih. *Ne smemo* pa le stati križem rok in ostati tiho pri takšni glasnosti porabništva!

Debata, ki je porodila zgornja razmišljanja, je potekala v t. i. (samooklicani) »družbenoozaveščeni« skupini mladih, ki je v tem šolskem letu začela delovati v okviru SMG.

Jezus je kritiziral farizeje, ker se njihovo življenje ni skladalo z manifestacijo pri bogoslužju. Ne gre za kritiko udeleževanja pri bogoslužju, ampak za ogromen prepad med dejanskim življenjem osebe in javno izraženim češčenjem Boga. Nekaj tega razkoraka je gotovo vedno prisotno. Pri vsakem človeku. Bogoslužje nas postavi v drug, božanski svet - gre za dogajanje, ki človeka iztrga iz banalnosti tega sveta in ga postavi v posvečeno sfero bivanja. Tudi pri krščanskem bogoslužju gre za to. Vendar je vodilo krščanskega bogoslužja načelo inkarnacije - utelešenja Božjega v konkretnem življenju. Pri evharistiji poslušamo Božjo besedo, da bi jo v moči evharistične hrane lahko uresničevali v vsakdanjem življenju. Za kristjana naj bi veljal vzajemni odnos med bogoslužjem in življenjem. V bogoslužje prinašam svoje konkretno življenje pred Jezusa, da me On napolni s svojo Besedo in svojim kruhom, da bom spet lahko šel naprej v življenje. Gotovo, da kristjani nismo izvzeti iz vseh slabosti tega zemeljskega življenja. Skušnjava napuha bi bila, če bi mislil, da moramo biti ne vem kako boljši od drugih ljudi. Tisto, kar nam bogoslužje omogoča, je, da prihajamo z vsem, kar smo, pred Boga in da verujemo, da On vedno znova deluje v našem življenju.

dr. Roman Globokar
teolog

Mojster **Kamilo**

BESEDILO: MARKO SUHOVERŠNIK
FOTO: TEAM B

Slovenci smo znani po solidarnosti in velikodušnosti, tudi ko gre za podporo našim misijonarjem in njihovim projektom. Julija in avgusta 2006 se je skupina prostovoljcev v navezi InicativAngola (SDB) in Projekt Angola (HMP) po enoletni pripravi za mesec dni odpravila k s. Zvonki Mikec v Angolo. Delovali smo v dveh skupinah, v obmorski Bengueli in v Lueni, v osrčju te velike dežele.

Benguela, drugo največje mesto Angole leži ob atlantski obali kakih 600 km južno od glavnega mesta Luande, je zaznamovano z revščino in pomanjkanjem, prenaseljeno z nekdanjimi vojnimi begunci, ki so ostali in »obogatili« predmestne četrti s svojimi barakami, seveda brez ustrezne infrastrukture in minimalnih pogojev mestnega življenja.

Center Lavra Vikunja, ki ga sestre salezijanke z Božjo pomočjo in s svojo misijonsko vnetostjo vodijo od leta 1999, nudi streho najmlajšim za prehranjevanje (vrtec), osnovno šolo in šolo za opismenjevanje starejših. V njem je tudi pekarna in čevlarska delavnica, sestre vodijo tudi kateheze in projekt mini kredit, ki predvsem ženam pomaga do poštenega dela in zaslužka.

Gilberto Nelito Tchiambandanga je pravo ime mojstra Kamila, vitkega in vedno nasmejanega 20-letnika, ki praktično vodi čevlarsko delavnico. Kot

je v Angoli navada, je prisrčen stisk z obema rokama prvi pozdrav, ko si izmenjamo imena in na vprašanje, kako si, odgovorimo s hvala, dobro. Po ogledu čevlarske delavnice je jasno, zakaj je mojster: med svojimi malo mlajšimi kolegi zna imenitno ustrojiti usnje do čisto pravca tega sandala. Peščeno dvorišče, grmiček pred delavnico, ročno delo me spomni na neko drugo celino v nekem drugem času. *Jezus je vihtel svoje dleto in obdeloval les ...*

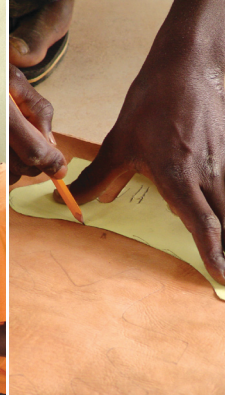
Že naslednji dan, še poln vtisov od potovanja in novega okolja, v katerem bom preživel mesec dni, se izza ograje dvigne roka in pokažejo beli zobje. Kako bi mogel vedeti, kdo je to, ko so pa vsi enaki: temnopolti in belozobi. Šele ponoven stisk roke in vesel pozdrav je odkril Kamila, ki je prihitel na svoje »delo«. Zavil je k sestram po ključ, sporočil novosti o delu v delavnici in že je sedel za strojem, vtaknil bel sukanec v iglino

Ustvarjalno risanje

Kamilu z učenci v čevljarški delavnici

Izdelava sandala

Animator in katehet

uho in pritisnil na pedal. S svojimi učenci, ima jih kakšen ducat ali dva v več skupinah, je priazen, domač, a obenem zahteven in strog. Izdelki morajo biti kvalitetni in estetski.

Pred 11 leti je bil še otrok ceste, izgubljen v vojni vihri. Sestre so ga vzele k sebi, odkrile njegovo žilico za delo ter ga dale izučiti za čevljarja. Sedaj kot mojster vodi delavnico v centru in s tem zasluži za svoje izobraževanje. Neverjetno, a resnično, obiskuje 7. razred in je zagret učenec. Portugalski jezik, matematika, zemljepis, našteva svoje priljubljene predmete. Ne mara zgodovine. Kdo ve, zakaj, mogoče prav zato, ker je polna bojevanja in človeških preprirov, Kamilu pa dobro ve, kaj je vojna, ki je zaznamovala njegovo otroštvo, a o tem ne iz vlečem iz njega nobene besede. Želi si miru in hoče dobro vsem ljudem, je njegov odgovor. *Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega ...*

Kamilu je tudi katehet. Takšen ta pravi, bi rekli pri nas. V soboto se povabim k njegovi uri verouka. Pred tem je za vse veroučence uvodno srečanje na pokritem dvorišču. Skupen začetek z mislijo, pesmijo in plesom vodi tudi Kamilu. Pravi animator, v polnem zamahu, brez sramežljivosti, čakanja neke v kotu, nasmihanja in prezira. Veroučna ura poteka v spoznavanju pomena Jezusove prelite krvi in vode na veliki petek. Sveto pismo v eni roki, kreda v drugi roki in eno samo pričevanje. Kamilu svojo vero izžareva, jo izpove brez kompliciranja, didaktičnih in pedagoških olepšav ...

Neko popoldne se spet dobiva. Tokrat je opremljen s svojim zveščicem, ki ga vedno nosi s seboj v žepu. V njem pa angleške besede in naloge. Čeprav sam ne veš v tem svetovnem jeziku, se skupaj lotiva opisa njegovega dneva s par posplošenimi stavki, ki nakazujejo začetniško znanje

moje in njegove angleščine. Želja po znanju je velika. Znati angleško v deželi, kjer to skoraj ni mogoče, je res podvig. Domačih učiteljev angleščine praktično ni, peščica se jih kaj nauči od misionarjev ali prostovoljcev na nekajtedenskih tečajih. Z znanjem nekaj osnovnih besed nadaljujeva pomenek kar v angleščini, a vedno z opozorilom, da naj ga popravim v izgovorjavi, v sklonu, v osebi ...

Dopoldne čevljarška delavnica, popoldne učenje, zvečer osnovna šola za starejše. To je Kamilov delovni dan. Po večerni šoli s pozdravom in nasmehom zavije v pekarno ob svoji delavnici, kjer pečejo najboljši kruh, nadene si svoj tako prikupni blede rumeni slamnik in s polno vrečo odhiti domov. Skupaj z mlajšima bratoma in sestro so našli streho pri stricu in njegovi številni družini, nedaleč od centra. Preživeti mora sebe, brata in sestro. *Jezus je vzel tistih pet hlebov in dve ribi ...* ■

Otrok je dar ljubezni

DARJA in GREGOR VAJS

Na adventnem venčku sva že prižgala dve svečki ... V adventu bova prižgala vsak po dve. Tako je že od najine poroke dalje. Oba pa se že veseliva trenutka, ko bo katero izmed svečk prižgala najina sedaj skoraj 21-mesečna hčerka Ana. Letos je še premajhna ...

Foto: družinski arhiv

To leto nama je prineslo praznovanje 6. obletnice najinega poznanstva in 3. obletnico poroke. Upihnili pa smo tudi prvo svečko na rojstnodnevni torti male Ane.

Toplo nama je pri srcu, ko se spominjava dne, ko sva izvedela, da se bo najina družina razširila. Da bo najino življenje tako postalo še bogatejše, polnejše ... Spominjava se, kako sva bila oba vznemirjena, ko sva čakala, ali se bo na testu nosečnosti tanka modra črtica pokazala ali ne. Bila sva presrečna, ko sva jo zagledala in sva skakala od veselja. Veselila sva se kot dva majhna otroka. Bila sva resnično srečna, saj je bil otrok zelo zaželen; zavedala sva se tudi, da bo ta dopolnil zvezo najinih src.

Ko sva se septembra leta 2003 poročila, sva se odločila, da bova na otroka par mesecev še počakala. Zavedala sva se

namreč, da bo že samo skupno življenje prineslo toliko novih občutkov in doživetij in te sva želela doživeti v vsej svoji širini.

Minilo je nekaj mesecev in v naju je začela rasti želja po otroku. Bila sva pripravljena. Pred tem sva se o otroku veliko pogovarjala, mesec maj pa je prinesel odločitev, da medse sprejmeva novo življenje. Ta odločitev je prinesla novo mero navdušenja, nova hrepenenja in zavedanje, da smo zakonci odgovorni pred Bogom, saj je On položil v naša telesa to čudovito sposobnost stvaritve novega življenja. Navdušila sva se nad mislijo, da bo življenje dal Bog sam, midva pa bova posredovalca tega življenja ...

Čas neštetič čudenj

Darja: Nosečnosti se spominjam kot časa neštetič čudenj, veselja ob pričakovanju,

vznemirjenja, skrbnega branja literature o dojenčkih, pa tudi kot časa zaskrbljenosti, saj je bila nosečnost naporna, občasno tudi rizična. S še nerojenim detetom (do poroda nisva vedela, ali bo fantek ali punčka) sva tako kar nekaj tednov preživela v porodnišnici. Bolj, ko se je bližal čas rojstva, bolj pogosto sem se spraševala, kako bo porod potekal, bo z otrokom vse v redu ... Kljub tej občasni zaskrbljenosti sem se otroka neizmerno veselila in bila presenečena nad občutkom miru, ki me je preveval.

Že slab mesec dni pred porodom sem bila sprejeta v porodnišnico v Postojni, kjer sem bila ves čas pod skrbnim nadzorom svojega kasnejšega porodničarja dr. Likarja. Njegova skrbnost in prijaznost sta me mirno vodili k porodu. 24. marca, na veliki četrtek, dva tedna pred rokom, se je porodničar odločil, da

bo, zaradi možnega pojava stiske še nerojenega otroka, naslednji dan sprožil porod. Vznemirjenost v mojem srcu se je povečala in veselje je napolnilo moje srce. Večer pred porodom sem veliko molila. Sama in skupaj s še eno nosečnico, s katero sva si delili bolniško sobo. Katjuša me je ta večer pokrižala in mi rekla, naj me ne bo strah, saj bo Marija ob meni in bo pazila na naju z detetom. Znamenje križa na mojem čelu me je pomirilo in me popeljal v miren spanec.

Ana se je rodila naslednji dan, 25. marca 2005. Bil je veliki petek in bil je materinski dan. Po porodu sem nemalo krat razmišljala o čudovitem dejstvu, da se je Ana rodila prav na dan, ki sta ga zaznamovala praznika s tako močnima sporočiloma. Med prvimi popadki sem, verjetno z bolj kislim nasmeškom na obrazu, rekla možu, da je rojevanje na veliki petek, ko se spominjamo Kristusovega trpljenja, zelo prikladno, saj ne gre samo za spominjanje, ampak tudi za doživljanje. Jezusovo žrtev od tega velikega petka še bolj cenim ...

Sedaj, ko zapisujem te besede, ob meni leži moja ljubljena deklica. Za nama je deset dni intenzivnega druženja, saj sva bili zaradi njene bolezni skupaj doma. Težko opišem občutke, ki so me prevevali skozi te dni. Lahko samo rečem, da sem Bogu hvaležna za materinstvo. Ni je večje sreče, kot ti jo lahko podari otrok, ko te z majhnimi ročicami objame, ko te z majhnimi usteci poljubi ... V teh nekaj dneh sem se

vrnila v čas po rojstvu, ko sem bila na porodniškem dopustu in dopustu za nego in varstvo otroka. Tistih nekaj mesecev s svojo hčerko je bilo napornih, pa vendar tudi nepozabnih in lepih. Bogu hvala za te trenutke, ure, dni, mesece!!

Foto: družinski arhiv

do moje žene, ko sem videl, kako pogumno prenaša bolečine in kako optimistična je bila v trenutkih rojevanja. Težko je tudi opisati vznemirjenje in srečo, ki sta me prevevali, ko sem prvič vzel v roke svojo hčerko Ano. Ko postaneš starš, se ti življenje po-

Spoštovanje do žene

Gregor: Ko sem izvedel, da je žena noseča, sem bil neizmerno vesel. Sem namreč zelo družinski tip človeka; velika družina je že od nekdaj moja velika želja. Meseci nosečnosti so minili zelo hitro. Z ženo sem hodil na preglede, opazoval svojega otroka na ultrazvoku, poslušal bitje njegovega srca ... Te možnosti, ki jih danes ponuja sodobna tehnika, so me osrečevale ter zbližale s še nerojenim otrokom. Vznemirjenje je raslo, bolj ko se je bližal porod. Skupaj z ženo sva se odločila, da bom pri rojstvu otroka prisoten. Na ta način sem želel svoji ženi izraziti podporo, saj sem vedel, da je to njena srčna želja. Danes lahko rečem, da mi ni žal, kljub temu, da sem bil pred porodom kar malo negotov in prestrašen, kako bo vse skupaj potekalo. Sam porod me je navdal z velikim spoštovanjem

polnoma spremeni. Poleg vsakodnevnih skrbi dobi tvoje življenje nov smisel, nov zagon.

“Ljubezen je dar in otrok je dar tega daru. Ta dar zvezo, ko se iz nje rodi nov človek, dejansko učloveči,” je zapisal Tone Kunstelj v svoji knjižici *Zakonska ljubezen in odgovorno starševstvo*.

Danes je Ana stara skoraj 11 mesecev. Je radovedna, nagajiva, igriva, prijazna deklica. Vsak dan je bogatejši zaradi njenih novih besed, izvirnejših vragolij, prijaznih objemov ... Težko naštejeva, kaj vse naju vsak dan znova navduši. Mirno pa lahko zapiševa, da naju njena navzočnost bogati, osrečuje in brusi v boljša človeka, boljša starša. Ponosna sva na njen napredek, na njeno bistrost in navdušena nad njenim navdušenjem nad Božjim stvarstvom. Ana, tvoja mami in ati te imata zelo rada!

Burundi, Afrika

Otroci so jim bogastvo

Poleti 2006 je bil na obisku v domovini misijonar Gusti Horvat iz Burundija. Ob tej priložnosti je za Salezijanski vestnik zapisal nekaj o svojem delu in življenju na tem afriškem misijonu.

Kar 27 let sem že v Afriki. V Burundiju sem dobrih 7 let, kar se že tudi pozna v župniji Rukago. Ne bom rekel, da je to moje delo, vendar je v tem času marsikaj šlo naprej. Ko sem prišel, je bila le popolna šestletna osnovna šola; zdaj jih imamo osem. Imamo štiri nižje srednje šole in učiteljske. Prej so bile le tri cerkve, zdaj jih je osem. Državljanska vojna je precej ovirala razvoj. Vendar sedaj vidimo, da so hiše večje, boljše, čeprav zidane le s posušeno opeko. Veliko fantov ima že kolo. Več je trgovcev. Zdaj je že veliko učiteljev in profesorjev. Tudi precej novih duhovnikov je iz naše župnije, kar deset jih je bilo v tem času posvečenih. Prav tako deluje precej redovnic raznih družb. Hrana je boljša. Zadnja leta so ljudje začeli pri-

delovati krompir in ga radi jedo. (Hroščev še nimamo!) Zadnje časa ob potokih pridelujejo tudi riž in to na nadmorski višini 1800 m, kajti tu je toplo in ob potokih so majhna močvirja.

Pastoralno delo velikih razsežnosti

Kdo naj prešteje, koliko je bilo opravljenih maš, spovedi, birm – množice, saj župnija šteje 45.000 vernikov. Vsako leto imamo dvakrat birmo: prva je okrog binkošti, za odrasle, ki so prejeli krst na veliko soboto in so se štiri leta pripravljali na sprejem v katoliško vero – Cerkev; navadno jih je 500, včasih tudi 600 in več. Zdaj je nekaj manj, ker se število poganov zmanjšuje. Druga birma je v juliju, za šolarje. Teh je toliko kot prejšnjih, saj je otrok veliko. Krstov odraslih in otrok nisem štel, tudi ne, koliko sem jih poročil. Vidi pa se, da ljudje še vedno radi prihajajo k mašam ob nedeljah in tudi k zakramentom. Posebno k spovedi v adventnem in postnem času. Takrat na veliko spovedujemo po skupinah tudi na podružnicah. Veliko je mladinskih cerkvenih organizacij, prav tako pevskih zborov, 20

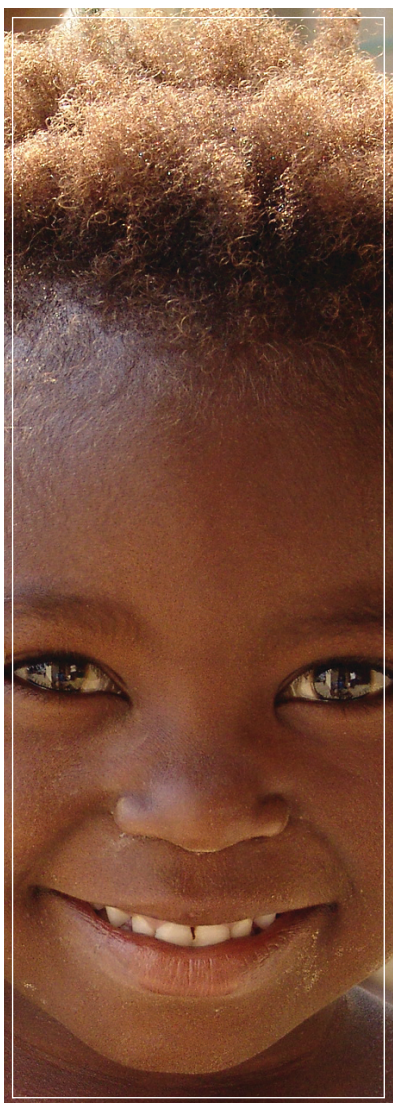

Foto: M. Sulhovec

v vsej župniji, prav tako mini-stranti. Vsi ti pomlajujejo Cerkev, župnijo in pripravljajo praznike. S svojim praznovanjem dajejo polet župnijski skupnosti. Vidno znamenje so tudi duhovniški in redovniški poklici, med njimi kar nekaj salezijancev. Ne morem reči, kaj je moja zasluga, delam to, kar morem in se da, dragi Bog pa deli milosti in blagoslavlja naše delo – skupaj z g. Mlinaričem. Za blagoslov ga prosiva še naprej.

Še veliko je nepismenih

Ljudje so zelo preprosti, saj do sedaj mnogi niso obiskovali šol, posebno deklice ne; veliko odraslih, posebno žensk, je še nepismenih. So mnogi tečaji, vendar ne gre na globoko, ker nimajo kaj brati. Tu ni časopisov, knjig in podobnega. So pa zelo inteligentni. Zelo hitro kaj "osvojijo" in znajo na pamet. Zjutraj skupaj z mašo molimo hvalnice; psalme znajo na pamet.

Po značaju so bolj preprosti, radi se pogovarjajo, se zaupajo, vprašajo za nasvet. Bolj redki so, ki hočejo druge prinesiti okrog ali varati; to so v glavnem bolj šolarji in tisti, ki so kaj študirali. Zato pa so te ljudi skozi vso zgodovino izkoriščali, saj so slepo šli za voditelji in so jih v vsem ubogali; tu koreninijo tudi razne vojne. V zadnjem času več razmišljajo o vsem in nočejo več kar tako verjeti. So pa odprti, tudi s tujci. Vidijo, da jim misijonarji pomagamo, prinašamo napredek, skrbimo za pravičnost in vzgajamo za ljubezen.

Socialna vprašanja

Dežela je prenaseljena. Industrije ni. Služb ni. Vsi živijo od tega, kar neposredno pridelajo. Večina ima malo zemlje. Je nekaj bogatih, prav tako trgovcev. Ti imajo tudi avtomobile, drugače jih ni. Mnogi otroci bi radi v šole, pa ni sredstev, posebej za šolnino. Tako bi vsaj nekateri dobili kakšno službo kot učitelji, profesorji ali v pisarnah v mestu. V tej smeri tudi veliko pomagamo. Vsi fantje bi bili radi vojaki, ker so vojaki plačani, in to dobro.

V zadnjih letih, kar smo šli skozi državljansko vojno, jih je veliko padlo. Mnogi so iskali delo v mestu, posebej v glavnem, ker pa dela ni bilo, so začeli krasti, varati, zašli so v svet mamil. Slabo so končali, saj se je vsemu pridružil še aids.

Misijonarji pomagajo

Duhovnike in redovnike – redovnice kristjani spoštujejo, se radi z njimi pogovarjajo. Tudi radi pomagajo, če jih za kaj zaprosimo. Prej so se bali misijonarjev, oz. belcev, ker so bili prepričani, da belci jedo njihove otroke, tudi misijonarji. Te predstave so izginile in nič več se ne bojijo ter se radi družijo z nami; tudi otroci vedo, da smo tam zato, da jim pomagamo. Marsikateri otrok, ki je star že leto ali več, začne pri krstu kričati ali se dreti, ko vidi da se mu približuje krstitelj – belec. Starejši otroci pa ga gledajo in ugibajo, kaj ga je ugriznilo. Doma še ni imel priložnosti spoznati belega človeka.

Prihodnost Afrike

Na prvi pogled se prihodnost zdi lepa. Tu je njihova preprostost, čas za pogovor, smisel za življenje, čut za družino, otroci so jim bogastvo ... Vendar je vprašanje, kakšen bo vpliv Evrope – tujine. Če se ljudje ne bodo več poznali, se pogovarjali, povsod in vedno samo hoteli in si ne bodo več pomagali – potem ne bo več prave sreče in zadovoljstva. Že danes se to vidi pri voditeljih ljudstva in politikih. Vsi skrbijo le za svoj položaj, svoj žep, denar je pred srečo drugih.

*Gusti Horvat
misijonar v Burundiju*

KEREČEV SKLAD

Od 24. oktobra do 22. decembra 2006 ste darovali:

Ambrožič M., Arčan M., Bevk H., Bizjak M., Blatnik M. S., Boršič L., Brezavšček R., Brezovšek K., Brus Vadnjal M., Burja V., Gomboši C., Grdadolnik I., Hribernik P., Iglič A., Jesih T., Jurak M., Kerec M., Krajnc J., Krek M., Kržišnik K., Kužnar T., Lapanja K., Lavrič E., Lubej A., Marolt M., Maučec N., Maver M., Meglen I., Mihelčič M., Mivšek F., Mrzel S., Ozebek M., Pajnič M. J., Pečkaj K. M., Pejha O., Pfajfar A., Podlipnik J., Polak T., Praprotnik M., Prosen Š., Rejc A., Rihar A., Rihtar F., Sabolič G., Svetičič M., Štuhec F., Videmšek A., Vidmar M., Vukan M., Zabel A., Živic S., Župnija Turnišče (oratorij) in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

Rakovnik, milostni kraj

Če kdaj, potem se lahko v času pred božičem in veliko nočjo ter v dneh pomladanskega in jesenskega romarskega shoda prepričamo, da je rakovniško svetišče Marije Pomočnice zares milostni kraj. V rakovniško božjepotno cerkev prihaja veliko število vernih ljudi z namenom, da bi se v molitvi in v zakramentu sprave pripravili na praznike. Prihajajo od blizu in daleč, iz mesta in iz drugih krajev, starejši in mlajši, pogosto tudi cele družine. Marijino svetišče na Rakovniku tako vedno znova izpričuje, da je resnično milostni kraj, v katerem ljudje obnavljajo v sebi Božje življenje in si nabirajo novih moči za življenje. V zadnjem času mnogi radi obiskujejo Rakovnik tudi zaradi sorazmerno lahkega dostopa z avtomobilom in možnosti brezplačnega parkiranja, kar je v Ljubljani že prava redkost. Prav je, da znamo »pokazati pot na Rakovnik« tudi tistim, ki je morda še na poznavajo.

Čeprav je za nami že velik del prenove Rakovnika, smo z novim letom začeli s pripravami na obnovo še nekaterih stavb, da bi tako vsi prostori polno služili našemu poslanstvu. Prenoviti nameravamo nekdanje župnišče in ga v celoti nameniti naši glasbeni šoli, ki je dobro zaživela in nam omogoča značilno salezijansko delo za mladino. Prav tako je potrebno povsem obnoviti staro stavbo ob rakovniškem gradu, ki je bila pred desetletji iz hlevov preurejena v začasne bivalne prostore za salezijanske bogoslovce. Razumljivo je, da danes takšna, kot je, ne ustreza več novim predpisom in bivalnim zahtevam. V letošnjem letu name-

ravamo pridobiti potrebna dovoljenja Mestne občine Ljubljana, ki so pogoj za nadaljnje delo. Ob tem se znova z zaupanjem oziram na Marijo Pomočnico, saj verujemo, da »navdihuje in podpira« naše delo. Verjamemo pa tudi, da boste mnogi – kot doslej – tako duhovno kot materialno podprli tudi to naše delo v blagor mladine.

Mesec januar bomo tudi letos namenili duhovni pripravi na don Boskov praznik (31. 1.). Ob njegovem prazniku bosta na Rakovniku dve slavji. Zadnjo nedeljo v januarju (28. 1.) bo slovesno bogoslužje vodil mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf, s pesmijo pa ga bodo olepšali mladi pevci iz Gimnazije Želumlje. Prvo nedeljo v februarju (4. 2.) bodo znova prepevali združeni otroški pevski zbori iz mnogih župnij (prijavljenih je že preko 1000 pevcev) in se s pesmijo zahvalili Bogu za don Boska, »očeta in učitelja mladine«. Veseli bomo, če boste ob teh lepih dogodkih med nami tudi vi.

Ob Mariji Pomočnici in don Bosku v molitvi z vami vse dni novega leta 2007!

LOJZE DOBRAVEC
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

Foto: M. Lamovšek

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 24. oktobra do 22. decembra 2006 darovali:

Baloh T., Bartol A., Bartol J., Berkopec A., Blatnik M. S., Brozovičevi, Černe S., Černigojevi, Dolenc F., Dolinšek A., Erlah A., Filipčič V., Furlan A., Gaber J., Garbus M., Golja O., Golob A., Gradišek J., Grdadolnik I., Gregorčič A., Hočevnar D., Horvat A., Hribar V., Havla Z., Ivkovič L., Jamnik M., Japelj B., Jesenovec D., Jurca I., Jurca M., Knap A., Ko.Prom d.o.o., Kordan A., Koritnik J., Kotnik I., Kovačič J., Krajnc J., Kralj A., Kržišnik K., Kumrovi, Kužnar T., Levstik S., Lajnšček T., Logar J., Lubej A., Lukan M., Luštrek M. S., Marinič J., Mazi J., Meglen J., Metelko A., Meža I., Milavčevi, Mirt A., Mivšek I., Mivšek F., Modrijančič I., Mohar A., Mohorčič M., Mrzel S. A., Nahtigal V., Novšak A., Oblak M., Očepek T., Ocvirk V., Oman Š., Otrin I., Pajnič J. M., Perčič F., Pertoci M., Peme A., Petauerjevi, Pfeiferjevi, Podražaj F., Povše M., Praprotnik M., Puc M., Punčoh A., Pumat V. Z., Radi S., Remšakovi, Repič M., Rupar L., Saksida K., Savšek T., Skornšek I., Staman T., Strašek P., Strožič A., Šolar A., Šorn J., Štuhec F., Švigelj A., Taljan F., Tekavec M., Terčelj M., Trinko M., Turk F., Turkovi, Turniški A., Vidmar M., Vukan M., Vukšinič J., Zabel A., Zaman I., Zemljich A., Zupančič J., Žakelj J. A., Žitnik R. M., Žnidaričevi, župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

SI56 2420 0900 4141 717 sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo!

Pri sebi ugotavljam, da se iz leta v leto bolj vračam k branju mohorjev. Verjetno še marsikdo enako čuti in razmišlja. Vedno bolj jih sprejemam kot svoje, ker so mi napisane na dušo – katoliško, slovensko, kulturno, človeško, kozmično. Držijo se mi srca, priklepajo me na duha, ki osvobaja, razveseljuje, osrečuje, odpirajo me za sončna obzorja.

Mohorjevi koledarji 2007

MOHORJEVA DRUŽBA, založba
Celje, Celovec, Gorica

Kaj je Slovenija v tistem najplemenitejšem, kar jo določa in po čemer je najbolj razpoznavna, kar jo je v naš čas ohranjalo od včeraj in kar bo živelo še jutri, je pregledno zapisano na straneh koledarjev treh sestrinskih Mohorjevih družb – celjske, celovške in goriške. V katero koli stran se že zalistamo, začutimo pisano mavrico cerkveno-družbenih dogajanj – s poslanstvom vere, ljubezni, upanja in slovenstva zaznamovano: v celjskem po slovensko matične domovine, v celovškem po koroško v vsej slovenski raznolikosti, v goriškem z duhom naših rojakov Kanalske doline, Goriške in Tržaške. Na prvih straneh po koledarskem delu so vse tri »sestre mohorjevke« v pisni obliki izpovedale svoje veselje ob preureditvi škofij Cerkev na Slovenskem, novi cerkveni pokrajini v Mariboru, novem nadškofu in metropoli dr. Francu Krambergerju, novih škofih ordinarijih ter pomožnih škofih. Zatem pa ob besedni in slikovni govorici zaživi življenjski utrip Slovenije doma in po svetu.

Knjiga za starše / SOS

50 hitrih in učinkovitih rešitev za težave,
MOHORJEVA Celovec

Kaj pa je pomembnejšega od vzgoje otrok? »Če želite biti dobri starši, morate trdo delati!« Seveda je zelo težko, vendar pa se splača. Nekoč boste to spoznali: kanadski terapevtk Stanley Shapiro, izvedenec za reševanje težav pri vzgoji otrok doma in v šoli, je zapisal zanesljiva odrešilna spoznanja. Ljubiti otroke je najbolj poglobljena stvar, čeprav je ključna, vendar pa ne zadostuje; potrebne so »veščine reševanja sporov, doslednost, medsebojno spoštovanje, potrpežljivost in zmožnost pozornega poslušanja«.

Stari starši / in njihovo vzgojno poslanstvo

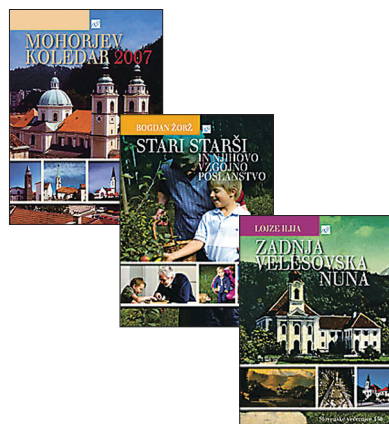
Bogdan Žorž, MOHORJEVA Celje

»Marsikje je pravzaprav kar jasno, in o tem cerkveni predstavniki tudi dovolj odkrito govorijo, da so stari starši še edini, ki skrbijo za duhovno vzgojo otrok. Toda niti v Cerkvi ne najdemo sistematične, strokovno podprte dejavnosti v pomoč starim staršem.« Psiholog Žorž ne vrsti seznama zlatih pravil za »dobre starše starše«, temveč le vrsto naravnih smernic, kot mu jih je razodevalo njegovo otroštvo in potrjevalo znanstveno raziskovanje. »Tudi današnji otroci čustvujejo, doživljajo, potrebujejo pozornost, varnost, potrebujejo ljubezen – tako kot smo jo potrebovali mi. Dovolj dobri stari starši se tega zavedajo in poskušajo dopolnjevati vzgojna prizadevanja staršev. Ne smemo staršev izriniti iz vzgojne vloge, moramo jim dopustiti, da svojo starševsko dolžnost opravijo.«

Iz ljubezni do Ane

James Copeland, prev. David Krašovec,
NOVI SVET, založba

Nadvse poučna življenjska zgodba: v njej kot bralec kanoniziram irska zakonca Ivy in Jack v zbor svetih. Ana je bila njun prvi otrok.

Kadarkoli jo je Jack zagledal, je občutil, da gleda lepotno kraljico; srce mu je prepevalo od sreče: imel je svoj lastni dom, čudovito ženo, sčasoma pa tudi lepo družino, poleg Ane še dva ljubka fantka – polna radosti, klepetavosti in nagajivosti. Ana pa se je vedno bolj razodevala kot moten – avtistični otrok. Ni se odzivala na okolico, včasih je vreščala do šestnajst ur – nekoč je vpila tri dni nepretrgoma, renčče, pljuvajoče; tudi desetletna še ni zmogla izreči besede »mama«. Vsi poskusi izvedencev za medicino, psihologijo in pedagogiko so bili uglaseni na skupni imenovalec: ni nobene verjetnosti, da bo deklica kdaj sposobna v dveh ljubečih bitjih prepoznati svoje starše. Histerično je s sebe trgala dragocene obleke, razbijala po sobi, razmetavala, z glavo butala ob zid, si pulila cele šope las. Koliko krat je njen ljubeč oče Jack padel na kolena, molil in jokal, kolikokrat so se materi Ivy od solz zaslepile oči, pa je vendar vselej nežno pobožala otroka in mu rekla: Ti moj dragi angel! Konec resnične zgodbe »Ljubezni do Ane«: dobojevala sta boj. Ana je za svoj dvajseti božič bilo očarljivo dekle, z visoko stopnjo inteligence, iskana sogovornica na angleških in irskih televizijskih ekranih, radijskih oddajah in časopisnih stolpcih. Razplet Anine zgodbe mi je potrdil resničnost svetopisemskih besed, da je samo »ljubezen močnejša od smrti« – in da je vsak otrok dragocena vezanina božje ljubezni.

Pianist / Varšavski spomini 1939-1945

Wladislaw Szpilman, prev. Jože Plešej,
MOHORJEVA Celovec

Še ena krvava zgodba; v svežem spominu jo je takoj po koncu druge svetovne vojne izpisal pianist Szpilman, »človek, v katerem živi glasba«, saj je zložil glasbo za vrsto filmov, poleg tega še veliko samospelov, šansonov, okoli 300 popevk, imel je več kot 2000 koncertnih nastopov, več desetletij je dajal pečat poljski pop glasbi. Zgodba sicer poteka kakor v kakšni holywoodski pravljici, vendar pa povsem realistično odsliskava grozljiva dogajanja: pomori ob prihodu in množično pobijanje ob odhodu nemških okupatorjev. Iz spleta grozljivih okoliščin Szpilmana čudežno rešuje samo glasba. Zgodba je dala osnovo znamenitemu filmu »Pianist« (režiser Roman Polanski).

Zadnja velesovska nuna

Lojze Ilija, Slovenske večernice 156,
MOHORJEVA Celje

Zgodovinski poseg v življenje dominikank – belih nun – v Velesovem, pripovedovan v preprostem, a sočnem večerniškem slogu, je sklenjen z opisom zadnjih dni s. Doroteje, z njo pa je bil tudi konec 544-letnega obstoja samostana. Pretresljivo večerniško zgodbo piše Lojze Ilija, ki se je ob koncu druge svetovne vojne pridružil slovenskemu exodusu, pristal v Venezueli ter tam leta 1982 umrl. Večerniško

pripoved dopolnjuje prof. Janez Močnik z zgodovinskim prerezumom velesovskega samostana, s pojasnili manj znanih besed ter z obsežno predstavitevjo pripovedovalca Lojzeta Ilija, doma iz Spodnjega Brnika.

V objemu sončne Afrike

Tereza Srebrnič, MOHORJEVA Gorica

Afrika je drugačna od Evrope: po miselnosti, jezikovnih strukturah, navadah, načinu življenja, po vrednotah. Vendar pa imata tudi kaj skupnega. Misijonarji vidijo v Afričanih

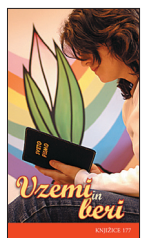
predvsem ljudi s srcem in dušo, s svojo kulturo in verovanji. Terezo Srebrnič je privabila Zambija, kjer je dve leti preživela kot prostovoljka, da bi od blizu spoznala vse, kar njene prebivalce najgloblje določa. Svoje neposredno pričevanje, navdušenje, veselje, srečo je strnila v knjigo. »Ko sem se vrnila v zasneženo, mrko Evropo, ki se je ravno dušila v mrzličnem predprazničnem nakupovalnem vrvežu, mi je vse preprosto in pristno veselje zambijskih ljudi naenkrat zmanjkalo. Dežela sonca in radoživih otroških oči je ostala tako daleč za menoj. In bilo mi je hudo in mrzlo pri srcu ...«

ZALOŽBA SALVE

Vzemi in beri

Janez Potočnik, zbirka KNJIŽICE, 177

Drobna knjižica (48 strani) želi kristjanu približati Sveto pismo, kar pojasnjuje že uvodni stavek: »Kako pristopiti k branju Svetega pisma.«

Če se le bežno zalistamo v to knjižico (pestrost ji daje tudi izbrana slikovna govorica), ugotovimo, da gre za miniaturno Sveto pismo, strnjeno in pregledno, a kot tako želi biti le prijazno vabilo, da bi naredili poglobitveni korak naprej – k celotnemu Svetemu pismu, k tej dragoceni vezenini Božjega nagovora slednjemu zemljanu. Za vsebinsko zanesljivost knjižice jamči Potočnik s kratkim zapisom na začetku: Povzeto, prirejeno in dopolnjeno po knjižicah: Kako naj berem Sveto pismo (Albert Hari), Sveto pismo, moj vsakdan (France Rozman). Razni navedki, svetopisemski in drugi (prim. Goethe, sv. Hieronim), tem bolj spodbujajo bralca h knjigi vseh knjig.

Na pragu tišine

Jožko Tomažič, Pridige za leto C

Odlična premišljevalna knjiga (276 strani) za mlade in odrasle, duhovnike in redovnice v letu Svetega pisma, razveseljivo zaokroženi tematski sklopi, zasnovani na knjigi vseh knjig in tisti knjigi, ki jo izpisuje življenje, kot

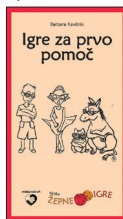

se v mnogotere vrtnice suče od zjutraj do večera, iz dneva v dan, iz meseca v mesec, iz leta v leto. Za vse nedelje in vse praznike v letu 2007! Izpisuje jo duhovnikova oznanjevalna izkušnja, teološki in življenjski razgledi, srečanja z ljudmi od nežnih otroških, zazrtih v prihodnost, do zrelih let odraslih, v vsem preizkušenim, a srečno obetavnem za nebeške povezave. Visoko ceno ji daje tudi spremna beseda jezuitskega patra Silva Šinkovca: »Ta knjiga je nastala na poti hoje za Kristusom. Vsebuje najlepše odlomke evangelija, ki jih Cerkev ponuja v bogoslužnem letu za duhovno rast kristjana. Evangelij in bogoslužje skupaj vodijo vernika v doživljanje skrivnosti Boga, Boga odpuščenja, sočutja in usmiljenja; iskanje smisla osebnega življenja in graditev skupnosti.«

Igre za prvo pomoč

Barbara Kavčnik, ilustr. Judita Karba, zbirka ŽEPNE IGRE

»Berite, preizkusite, sprostite se in uživajte!« Tako je zapisano na začetku. Šestnajst iger za otroke. »Nenavadno je, da 'vžge' tako pri otrocih kot tudi pri odraslih.« Izbrane igre so preproste, uporabne, sveže, učinkovite. »Igra

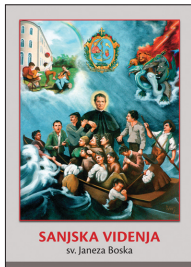

je zame 'magično' sredstvo, s katerim lahko v zelo kratkem času skupino otrok spoznam, jo povežem, odkrijem težave v skupini, nanjo navežem pogovor, z njo motiviram ali pa otroke enostavno sprostim. Pri vsem tem pa je najboljše dejstvo, da starost sploh ni pomembna, saj se prav vsak rad poigra.«

Sanjska videnja sv. Janeza Boska

Izbior Tone Ciglar, prevod Stane Okorn, spremna beseda dr. Alojzij S. Snoj

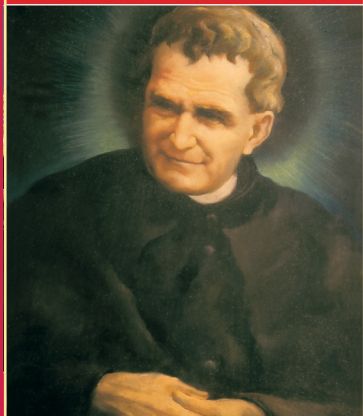
Kaj je sanjal don Bosko, sveti duhovnik iz druge polovice devetnajstega stoletja? Katere vsebine je priklical v svoja videnja? »Brez sanj ni mogoče razumeti don Boska,« zatrjuje Ciglar v kratkem uvodnem prispevku z naslovom Zakaj sanjska knjiga? Knjiga obsega izbor 46 (od 120) sanjskih enot. »V sanjah gre za preprosto in nezavedno iskanje vizije življenja in novih obzorij. Nekateri govorijo tudi o sanjski upodobitvi življenja in prihodnosti. Včasih gre tudi za sanje, ki spreminjajo potek življenjskih dogodkov.« Tako je v spremni besedi zapisal salezijanski inšpektor dr. Alojzij S. Snoj. Torej se je tudi po don Boskovih »sanjah« in »videnjih« mogoče prebiti k resnici don Boskovega uspešnega poslanstva.

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana | 01 427 73 10 | info@salve.si | www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 | ob sobotah 8.00 - 13.00 ter ob romarskih shodih

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK

Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA

tel.: **01/42.73.028**

faks: **01/42.80.579**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

LJUBLJANA ZAHVALNI DAN

Hčere Marije Pomočnice smo v mesecu oktobru obhajale 70-letnico prihoda prvih sester v Slovenijo. Vsakoletna jesenska prireditev zahvalnega dne je bila močno obarvana prav s hvaležnostjo za ta dogodek.

Praznovanje zahvalnega dne je kot vsako leto pritegnilo otroke, mlade, animatorje in nekatere sodelavce iz vseh krajev, kjer imamo hčere Marije Pomočnice svoje skupnosti ali smo navzoče prek oratorija in drugih dejavnosti. Ob tej priložnosti je bila navzoča tudi vrhovna svetovalka za mladinsko pastoralo, s. Maria del Carmen Canales. Zahvalni dan je potekal v Ljubljani pod geslom Potovanje skozi čas. V uvodnem programu pri sv. Jakobu smo zavrteli časovni stroj in se srečali z nekaterimi pomenljivimi osebami, kot so don Bosko, Marija Mazzarello in seveda s. Alojzija Domanjko, ki je začela to – že 70 let trajajoče potovanje skozi čas. S. Alojzija je bila namreč voditeljica prvih štirih slovenskih sester, ki so postavile temelj družbe hčera Marije Pomočnice v domovini.

Program zahvalnega dne se je nato dejansko preobrazil v potovanje prek raznih postaj proti Rakovniku, kjer je bil najpomembnejši del tega dne, sveta maša. Somaševanje je vodil salezijanski inšpektor A. Slavko Snoj. Zahvala za

NAŠI RAJNI †

**Naročniki Salezijanskega
vestnika, člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice**

Berginc Olga, Trnovo ob Soči
Bojanovič Marija, Vojnik
Čeplak Ivanka, Radmirje
Fridau Matilda, Sv. Lenart v Sl. goricah
Gorše Frančiška, Dolenja vas
Konda Marija, Metlika
Lampe Antonija, Logatec
Maroša Gizela, Melinci
Miklič Pavla, Ljubljana
Mirt Jože, Blanca
Osenjak Ana, Celje
Podpadec Mirko, Krmelj
Polajnar Kristina, Ljubljana Šentvid
Praprotnik Anton, Homec
Pungerčar Marica, Tržišče
Rovan Ivana, Col
Sabljak Frančiška, Šentrupert,
mati redovnice HMP
Škerlavaj Bogomil, Ljubljana, duhovnik
Škrj Ana, Begunje pri Cerknici
Taljat Maks, Tolmin
Vučko Agata, Dolnja Bistrica
Zupan Frančiška, Trstenik
Župec Franc, Sv. Lenart v Slov. goricah

rodovitno pot hčera Marije Pomočnice v domovini se je prelila v prošnjo, da bi dobri Bog vedno znova naklanjal dar duhovnega poklica tistim mladim, ki jih je v svoji previdnosti izbral, da bodo nadaljevali to pot in tudi prihodnjim rodovom pričevali o Božji ljubezni do človeka, zlasti do otrok in mladine.

s. Damjana Tramte

Ena izmed skupin na zahvalnem dnevu sester HMP

Foto: arhiv HMP

I Pristrčna zahvala za dragocen knjižni dar in nepozaben spomin na našega ljubljenege svetega očeta Janeza Pavla II. Naj nam izprosi veliko svetih duhovnikov! S svojo priprošnjo naj varuje in blagoslavlja našo lepo Slovenijo. Nenehno povezani v molitvi z Marijo Pomočnico. *Lojzka*

I Pristrčna hvala za dar, ki ste mi ga poslali, knjigo svetega očeta Janeza Pavla II. Njegov obisk v Sloveniji mi je ostal globok in nepozaben spomin. Njegovi govori v slovenskem jeziku, kako se je potrudil, da je razveselil slovenski narod in pohvalil, kako je lepa Slovenija ... Hvaležna sem svetemu očetu, da je uvedel tudi četrti – svetli del rožnega venca. Vsak dan ga molim. Moje molitve so vsak dan namenjene Bogu posvečenim.

Terezija

I **Hvala** za poslano knjigo o papeževem življenju. Zelo zanimivo branje. Bil je velik človek, veliko je pretrpel in veliko dosegel. Vsi si želimo, da bi bil čim prej proglašen k svetnikom. *Marija*

I V roke sem dobila krasno knjigo o Rakovniku. Še enkrat iskrena hvala zanj. Prejela sem tudi več drugih knjig o salezijanskih misijonarjih. Za vse se vam lepo zahvaljujem. Sedaj berem o misijonarju Kerecu. Zelo zanimiva knjiga. Vidi se, koliko misijonarji pretrpijo v misijonih in koliko se žrtvujejo za druge. Nekje sem brala, da je samo življenje za druge vredno življenja. Misijonarji pa res živijo samo za druge. *Marija*

I Iskrena hvala za knjigo. Prečitala sem jo vsaj že trikrat. Imam čas, stanujem v domu starejših občanov. Ah, kako rada bi vam poslala kak dar v zahvalo. Pa naj bo molitev za duhovnike. Zdi se mi, da je gorečnost salezijancev zelo poplačana. Imate brata – škofa Petra. Čestitamo! Veliko dela ste napravili na Rakovniku. Naj bo v čast Bogu in Mariji Pomočnici ter sv. Janezu Bosku. *Marjeta*

I Naj vas sv. Janez Bosko sprem-
lja pri vašem delu, še zlasti pri vzgoji mla-
dine. Vem, da vas je »zapustili« g. dekan
in župnik g. Peter, naš Prekmurec, ki je
postal pomožni škof mariborske škofije.
Bog naj mu bo bogat plačnik za vse, kar
je vsa leta dobrega storil za salezijansko
družbo. Trdno upam, da bo še naprej ostal
zvest don Boskov sin, saj ima tudi v Mari-
boru svoje sobrate salezijance ... Prosim,
spomnite se nas tam pri Mariji Pomočnici
v svojih molitvah. Starost se me namreč
že močno oklepa, bolj težko pridem do
cerkve, posebej sedaj, ko je bolj mrzlo.
Molite pa tudi za našo župnijo, prosite
sv. Janeza Boska, apostola mladine, za
duhovniške poklice, da naše cerkve ne
bodo ostale prazne. *Marija*

I Hvala za pismo in lepe želje. Vsem vam želim blagoslovljen in vesel božič. V novem letu 2007 pa zdravja in uspehov pri vašem poslanstvu. Kakor se mi vsak dan spominjamo vas v svojih molitvah, se obenem priporočamo, da se tudi vi spomnite na nas. Da bi vztrajno prenašali preizkušnje bolezni in trpljenja; naj nam Bog pomaga, da ne bi omagali, ampak zaupali Vanj in v Marijo Pomočnico. Brez Marije in Boga ne bi zmogla nositi trpljenja pri svoji starosti.

Elizabeta

malo za smeh

“No babica, kako si zadovoljna z novim slušnim aparatom?”
 “Odličn je! Odkar ga imam, sem že trikrat spremenila oporoko!”

Prišli so hudi časi in berač je držal
v levi roki klobuk, v desni pa čepico.
"Kaj je zdaj to?"
so ga vprašali mimoidoči.
"Odprl sem še podružnico!"

Mož in žena sta se sprehajala po mestu, ko sta zagledala slepega berača, ki je prosil za denar. Žena je pristopila k njemu in mu v posodico dala evro. Ko sta nadaljevala sprehod, je žena vprašala moža: "Pa misliš, da je res slep?" "Seveda je. Saj si slišala, ko ti je rekel: Hvala, lepotica!"

“In kako si se ti spoznal s svojo ženo?”
 “Splet nesrečnih okoliščin in
 nesporazuma. Jaz sem požvižgal
 taksijo, ona se je pa obrnila!”

“Tebi se pa res vidi, da imaš dobro ženo. Vsak dan imaš tako lepo zlikane srajce in hlače!”

“Ja, to je prvo, česar me je žena naučila!”

- Janezek, kateri mesec ima osemindvajset dni?
- Vsak, gospod učitelj, nekateri pa jih imajo tudi več!

Pes čuvaj vpraša drugega:
 "Ali nič ne slišiš?"
 "Seveda slišim!"
 "Zakaj pa potem ne lajaš?"
 "Ker če lajam, potem nič ne slišim!"

Geslo tokratne križanke pošljite do 20. februarja 2007

na uredništvo Salezijanskega vestnika.
Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo — bivanje v penzionu Mavrica Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci; **2. nagrada:** nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (SMP); **3. nagrada:** knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati (Salve); **4. nagrada:** knjiga Življenjepis Dominika in Lavre (Salve); **5. nagrada:** knjižica kratkih zgodb (Salve).

Rešitev križanke SV 6/2006

[illegible]

				SESTAVILA M. N.	SODELO- VANJE S SOVRAŽ- NIKOM	DODATEK K POGODBI	POMANJ- KANJE HRANE	ANKA NOVAK	KRAJ NA MALIJU	IZGINITEV	STAVBA ZA BOGO- SLUŽJE	STAREJŠI TIP CITROENA
				SKODLA								
				ONANIJA								
				ZDRAVILO				MADŽARI				
				NEM. SLIKAR ROBERT				PREŠERNOV ROJ. KRAJ				
				▷								AVTO- MOBILSKA OZNAKA CELJA
SALEZI- JANSKI VESTNIK	NEMŠKI MUZIKOLOG ADOLF	MOLEKULA, KI SE VEŽE S SEBI ENAKIMI MOLEKULAMI	KDOR NI V SKUPNOSTI AM. ZVEZNA DRŽAVA									
GRENKI ZELIŠČNI LIKER						ALEKSAN- DER BAJT			SKANDIN. MOŠKO IME			
						OSEBNI ZAIMEK			MESTO J OD JERUZAL.			
KRATEK ŽENSKI JOPIČ							AVTOLOGNA HON. TRANSPL.				ODLOČNO DEJANJE	PRIMORSKO PECIVO IZ KVAŠENEGA TESTA
1				STAR SLOVAN				MAKED. SLIK. UMER				
				VRSTA PROGR. JEZIKA				ZELIŠČE				
PRIPOMO- ČEK ZA BRISANJE NOSU						PREB. UZBE- KISTANA						
						UDAREC S SEKIRO						
SALEZI- JANSKI VESTNIK	AKADEM. STOPNJA									ROBIČ NINO		
	ZORAN ERŽEN									VLADO ANŽELJ		
GEOLOG (STAR.)												
DALJŠE ČASOVNO OBDOBJE, VEK				ALPSKE REŠEVALNE SANI				ELEMENT NAD ŠTEDIL- NIKOM				

Nagradenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Sebastjan TRPIN, Adamičeva 3 b, 1290 Grosuplje.
2. nagrada: nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (Salezijanska mladinska pastoralna): Ambrož MAROŠA, Melinci 80, 9231 Beltinci.
3. nagrada: knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati – Marjeta Bosko (založba Salve): Marjeta AVSENIK, Partizanska pot 4 a, 4270 Jesenice.
4. nagrada: knjiga Življenjepis Dominika Savia in Lavre Vicunje (založba Salve): Ivan RIHTAR, Mariborska 139, 3000 Celje.
5. nagrada: knjižica kratkih zgodb Bruna Ferrera (založba Salve): Mojca ZVER, Panonska 95, 9231 Beltinci.

Rešitev nagradne križanke v prejšnji številki SV: Advent

ODDIH IN DUHOVNA OKREPITEV V VERŽEJU

V Penzionu Mavrica*** Vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V povsem obnovljeni hiši so lepo opremljene sobe s čajnimi kuhinjami. V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Bližnje Panonske terme (Radenci, Banovci, Moravske toplice, Lendava in Ptuj) Vam nudijo veselje in sprostitev v termalni in navadni vodi. Posebej ugodni so paketi pet ali sedemdnevnega bivanja s polpenzionom in kopanjem. Vabljeni.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:
Penzion Mavrica
Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.donbosko.si/verzej

Obvestila

Bled – DUHOVNE VAJE

16.–18. februar: za študente.

19.–21. februar: za fante in dekleta 7.–9. razreda.

23.–25. marec: Priprava na veliko noč, za fante in dekleta 5.–9. razreda.

Informacije in prijave: s. Mira Peče

Bled – GOSPODINJSKI TEČAJ

23.–26. februar: za mlade.

Informacije in prijave: s. Mira Peče

POSTNE DUHOVNE VAJE

2.–4. marec: BLED 1.

9.–11. marec: BLED 2.

16.–18. marec: VERŽEJ

23.–25. marec: POHORJE

Informacije in prijave: Marko Košnik in Jože Vidic

Ljubljana Rakovnik – OTROŠKI PEVSKI ZBORI

4. februar (nedelja) – 15.00: srečanje in skupno prepevanje otroških pevskih zborov ob prazniku sv. Janeza Boska.

Generalka ob 12.00. Prijatelji mladih in lepega petja, čistilci sv. Janeza Boska in Marije Pomočnice, iskreno vabljeni.

Informacije: Marko Košnik

Ljubljana Rakovnik – PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

28. januar (nedelja): Ob 15. uri bo romarski shod ob prazniku sv. Janeza Boska. Sv. mašo bo vodil

mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf, s petjem pa bo sodeloval pevski zbor Gimnazije Želimlje.

31. januar (sreda):

Praznik sv. Janeza Boska.

Svete maše bodo

ob 7.00, 10.00 in 18.30.

Ves dan pa bo molitev pred Najsvetejšim.

www.donbosko.si

don Bosko - tudi danes
za mlade

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.71.342 | 041/856.452 | jure.babnik@salve.si

Jože BREČKO | Dragonjeva 6 | 2000 Maribor | 031/358.027 | joze.brecko1@siol.net

s. Marija IMPERL | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01/42.88.376

Janez KRNC | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02/58.89.060 | 041/357.640 | janez.krnc@salve.si

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.73.039 | 051/337.556 | marko.kosnik@salve.si

s. Mira PEČE | Partizanska 6/a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/751.851 | mira.pece@volja.net

Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01/47.02.123 | 040/530.315 | peter.pucnik@zelimlje.si

Rudi TISEL | Don Boskov trg 1 | 3000 Celje | 041/798.557 | rudi.tisel@salve.si

Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01/70.96.880 | 041/728.293

Rakovnik, Celje, Maribor – ŠPORTNI TURNIRJI

20. januar (sobota): CELJE – športni turnir v nogometu
Informacije in prijave: Rudi Tisel

17. februar (sobota): MARIBOR – športni turnir v košarki
Informacije in prijave: Jože Brečko

Želimlje – DUHOVNE VAJE

2.–4. marec: za fante in dekleta 4.–6. razreda

9.–11. marec: za fante in dekleta 7.–9. razreda

16.–18. marec: za ministrante

23.–25. marec: za fante in dekleta 7.–9. razreda

30. marec – 1. april: za srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

DUŠA – DUhovna Šola za Animatorje na Rakovniku

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja: starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, običajno tretjo nedeljo v mesecu, z začetkom ob 17. uri in trajajo 3-4 ure.

4. srečanje – nedelja, 21. januar.

5. srečanje – nedelja, 18. februar.

Nadaljnja srečanja: 18. marec, 15. april, 20. maj, junij.

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

PROJEKT ORATORIJ

23.–25. 2. Nadaljevalno usposabljanje

voditeljev Oratorija: Priprava in vodenje srečanj animatorjev

Pogoji: starost 19 let ali več, opravljeno začetno usposabljanje voditeljev Oratorija

Srečanje animatorjev Oratorija – predstavitev oratorijskih gradiv:

18. 3. Ljubljana-Rakovnik (od 10.00 do 15.00)

19. 3. Veržej (od 15.00 do 19.00)

25. 3. Celje (od 15.00 do 19.00)

20.–22. 5. Začetno usposabljanje voditeljev

Oratorija: Priprava in vodenje srečanj animatorjev

Pogoji: starost 18 let ali več

Glasbeni natečaj Oratorijska pesem

Natečaj za pesmi, ki se navdihujejo

v vsebini Oratorija 2007 – več na www.oratorij.net.

Prispevke poslati do 15. junija 2007.

Informacije: Jure Babnik

Slon v Oratoriju

Brez sanj ni mogoče razumeti sv. Janeza Boska. Mi jim bomo rekli kar sanjska videnja. Bila so namreč poseben Božji dar človeku, ki se je ves predal poslanstvu, ki mu ga je zaupal Bog. Pomagale so mu pri vodenju tako fantov kot prvih salezijancev. Tokrat si na kratko oglejmo sanje z naslovom Slon v Oratoriju.

Leta 1863, 6. januarja, je don Bosko pripovedoval sanje o slonu, ki se je znašel na dvorišču Oratorija. Bil je krotak in ubogljiv ter se s fanti igral. Večina fantov je prestrašeno pobegnila v cerkev, drugi pa so ostali pri slonu. Kmalu je slon pokazal svojo pravo naravo: planil je na fante, ki so ga obkrožali, jih metal z rilcem v zrak in jih na tleh mendral z nogami. Nastala je velika zmeda in obupno kričanje.

Pod stebriščem je stal Marijin kip, ki je naenkrat oživel in je postajal vse večji; Marija je razprostrla svoj plašč. Mnogo fantov se je zateklo pod njen plašč. Druge je Marija vabila in klicala: "Pridite k meni vsi!" Kakor se je večalo število fantov pod njenim plaščem, tako je plašč postajal večji in večji.

Slon je na dvorišču še naprej mendral fante. Toda naenkrat se je spremenil v strahovito pošast z rogovi. V črno ponjavo je zavil nesrečne fante; pod njim se je odprlo brezno, v katero je izginil skupaj s fanti, ki niso bili pod Marijinim plaščem.

Marija je fante pod plaščem tolažila, spodbujala in jih poučila: "Bežite pred tovariši, ki so satanovi prijatelji, izogibajte se grdih pogovorov, zlasti pogovorov proti čistosti. Neomajno zaupajte vame in moj plašč vam bo vedno varno zatočišče." Don Bosko je s fanti hvaležno zapel Marijino pesem *Hvalite Marijo, zvesti jeziki*.

Ob koncu pripovedi je sledilo pretresljivo sporočilo: "Kdor hoče zvedeti, v kakšnem položaju sem ga videl v sanjah, naj pride k meni in mu bom povedal." Pripoved sanj je delovala kot izjemno uspešna duhovna obnova; ves teden so fantje zjutraj oblegali spovednico, čez dan pa don Boska, da bi izvedeli, kje in kakšne jih je videl v sanjah.

Tako je: zlo se nam dobrika, ko nas vabi in zapeljuje. Naivni ljudje nasedajo sladki reklami, da ni nič nevarnega igrati se z grdimi besedami, s slabo družino, družiti z alkoholom in drogami in podobnim. Ko pokadijo prvo travo ali spijejo prvi kozarec alkohola, po podpihovanju hudega duha, ki se spremeni v silnega demokrata in prijatelja, govorijo: "Poskusiti ni greh!" in "Enkrat ni nobenkrat!" Res pa je, da poskusiti pomeni začetek propada in da je enkrat samo prvič v verigi, ki sledi. Sledi pa pekel zasvojenosti in odvisnosti, v katero nas potegne pobesneli sovražnik naših duš.

Vendar je tu rešitev – Marija, ki nas kot dobra mati hoče obvarovati slabega, zato nas vabi k sebi: "Pridite k meni vsi!" Tudi za duhovno bolezen so zdravila; Božje usmiljenje je neskončno in nam v zakramentu spovedi lahko vrne ne samo dušni mir, ampak nam tudi podeli moč, da bomo v boju s slabim močnejši in se mu bomo bolj odločno uprli. Če smo še drug drugemu v spodbudo in sklenemo zavezništvo v boju zoper zlo, potem bomo obvarovani pred breznom zla, ki nas lahko tako hitro potegne vase.

Iz knjige *Sanjska videnja*, Ljubljana 2006, str. 79–80.

Risba: Erna Pucihar

Foto: P.P.

Gimnazija Želimlje je prva zasebna šola v samostojni Sloveniji. Je majhna; dijaki, profesorji in ravnatelj se poznamo. Trudimo se, da bi odnosi ne temeljili zgolj na avtoriteti, ampak predvsem na odnosu med dvema človekoma. Morda tudi zato na naših hodnikih prevladujejo nasmejani obrazi.

Naša šola je zahtevna. In katera gimnazija ni? Na maturi je treba pokazati veliko znanja, da dosežeš visoko število točk, ki jih potrebuješ za vpis na želeno fakulteto. Za dober rezultat pa je potrebno tudi trdo delati. Vsako leto se veselimo s tistimi, ki jim uspe doseči zastavljeni cilj.

DAN ODPRTIH VRAT **27. JANUAR** INFORMATIVNA DNEVA **9. in 10. FEBRUAR**

zelimlje@zelimlje.si
www.zelimlje.si

